

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 4T/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6420010067
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Medveď
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2020:6420010067.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Okresného súdu Žiar nad Hronom JUDr. Jozef Medveď, na hlavnom pojednávaní dňa 22.7.2020, v trestnej veci proti obž. H. D. a spol., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby v spolupáchateľstve podľa § 20, § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaní :

1/ H. D., nar. X.X.XXXX v L. V., trvale bytom Q. nad T., Ul. T. XXX/XX, t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica,

2/ G. L., nar. XX.XX.XXXX v Q. nad T., trvale bytom Q. nad T., Ul. T. XXX/XX,

u z n á v a j ú s a z a v i n n ý c h , ž e

v presne nezistených obdobiach od mesiaca september 2017 do 31.12.2018 v mieste svojho bydliska v Žiari nad Hronom na Ul. A. č. 32 nútili mal. L. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. A. č. XX, Q. nad T., umývať schody v skorých ranných, ako aj večerných hodinách, keď sa mala pripravovať alebo ísť do školy, tiež ju nútili vykonávať aj iné práce, ktorých zoznam mala napísaný na papieroch, zakazovali jej chodiť von, za 3 minúty meškania mala trest na deväť týždňov, zakazovali jej stretávať sa s kamarátmi, odopierali jej prístup k jedlu, jedávala mrazenú pizzu alebo suchý chlieb, na Vianoce mala mrazené prsty s chlebom, nemohla si zobrať jedlo, ktoré mali doma, na raňajky nedostávala nič, maximálne vodu, lebo jej povedali, že veď v škole má desiatu a jeden mesiac bola za trest bez obedov v škole, obvinený H. D. ju dvakrát udrel, a to tak, že jej dal facku, pričom po jednej facke padla na zem, kde obvinená G. L. do nej kopala, čo bolo asi druhý decembrový týždeň, obvinená G. L. jej často vykrikovala, že ju mala spláchnuť do záchoda, že je odpad, že je úplne zbytočná, obvinený H. D. jej vykrikoval, že je cigánka a smrad, neustále ju kontrolovali, zamkynali ju doma, pričom kľúče od bytu nemala, lebo jej ich zobrali, bola však dohodnutá so susedou, že jej spustí vedro, kde jej dá nejaké jedlo, príp. jej zvykla podať nejaký keksík, keď upratovala schody, zakazovali jej určité činnosti, brali jej osobné veci, vulgárne jej nadávali a znevažovali ju, nemohla spať, lebo bola zo všetkého vystresovaná, že čo bude zase na druhý deň, nechodili s ňou k lekárovi, musela sa liečiť svojpomocne alebo chodila do školy chorá, na základe čoho sa mal. L. K. cítila na svete úplne zbytočná a toto ich konanie vyvrcholilo tým, že dňa 31.12.2018 si porezala ruku v časti predlaktia, pričom jej kamarátom bola privolaná RZP,

t e d a

- spoločným konaním blízkej osobe spôsobili fyzické a psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu a stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním, bezdôvodným odopieraním stravy, oddychu a spánku, odopieraním zdravotnej starostlivosti, nútením k opakovanému vykonávaniu činnosti vyžadujúcej jej neúmernú fyzickú záťaž vzhľadom na jej vek,

č í m s p á c h a l i

- zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j ú :

Obžalovaný H. Pohlídal

Podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona v spojitosti s § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaná G. L.

Podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona v spojitosti s § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovuje skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona v spojení § 51 ods. 4 písm. j/ Trestného zákona obžalovanej ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo sa zúčastniť na psychologickom poradenstve, za účelom osvojenia si princípov zodpovedného rodičovstva.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry v Žiari nad Hronom podala dňa 29.1.2020 na tunajšom súde obžalobu sp. zn. 2Pv 35/19/6613 zo dňa 29.1.2020 na obvinených H. D., nar. X.X.XXXX a G. L., nar. XX.XX.XXXX, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe, ako je uvedený v obžalobe.

Samosudca Okresného súdu Žiar nad Hronom vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaných H. D. a G. L.; výsluchom svedkyne poškodenej M. L. a svedkov Ing. A. T., H. D. staršieho, K. T., Q. L., L. L., D. H. E., G. Q., Y. E., D. R. L., N. D., F. D., R. H., D. D.; výsluchom znalcov G. C. R. a G. Y. R.; prečítaním zápisnice o výsluchu svedkyne G. M. H. a mal. M. L. z prípravného konania podľa § 263 ods. 1 Tr. por.; prečítaním znaleckého posudku č. 60/2019 vypracovaného znalkyňou z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatria G. C. R. a znaleckého posudku znalca z odboru psychológie G. Y. R. pod č. 31/2019; ako aj prečítaním listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise podľa § 269 Tr. poriadku.

Obžalovaní H. D. a G. L. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení o svojich právach v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku vyhlásili podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. por., že sa cítia byť nevinní zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Obžalovaný H. D. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že sa trestného činu nedopustil. Mal. M. nikdy netýral ani jej fyzicky neubližoval, či už kopaním, bitím alebo vyhrázaním. Odmieťa, že by M. akýmkoľvek spôsobom zabraňoval v jedení alebo spánku alebo zabraňoval lekársku starostlivosť. Hoci mali prísnu a

zásadovú výchovu, nikdy sa nedopustili týchto činov. Nikdy nerobili rozdiely medzi C. a M. vo výchove, pochvalách, ale ani trestoch. Čo M. vypovedá sa z dvoch tretín nezakladá na pravde. S G. L. sa spoznali v r. 2007. Žila ako slobodná matka. Keď otehotnela zobrali si byt do prenájmu. Potom sa narodil C.. Žili v harmonickom prostredí. M. ho oslovovala ocino. Nejako sa to začalo lomiť, keď išla do puberty. Doma u nich boli pravidlá, najskôr škola, povinnosti a potom bola zábava. U svojho otca mala viac voľnosti, mohla chodiť po večeroch von. Tam sa vraj nemusela ani učiť, otec jej hovoril, že jej stačia trojky, štvorky. Ku otcovi chodila podľa rozhodnutia súdu každý druhý víkend. C. a M. chodili do tej istej školy 2. ZŠ v Žiari nad Hronom. Vždy po škole sa prišli ukázať ku nim do roboty a potom išli domov. Oni bývali v robote tak do pol šiestej, kedy zatvárali obchod. Vtedy zistili, že M. zamykala C.a doma na byte a ona chodila do mesta za kamarátkami. To bývali na Hutníku. C. chodil vtedy do 1. - 2. triedy. Keď sa deti vrátili zo školy, boli na predajni, vzadu v kancelárii, kde sa mohli aj učiť. M. s C. išli domov aj s Bonom (pes). Cestou sa pes vyvenčil. Oni s G. išli autom do Billy, nakúpili a išli domov. Nikdy deti nezostávali pred domom, pred bránou napr. hodinu alebo viac. Keď sa presťahovali na Ul. A., to začal C. navštevovať 3. triedu a M. 8. triedu. M. vtedy dostala na Vianoce mobil a G. jej dovolila si založiť Facebook. Po nejakom čase prišla na to, že si tam vypisovala nejaké správy. Dovtedy žili normálne, nebol absolútne žiadny problém. M. s nimi chodievala aj na spoločné výlety cez víkendy. Zarazili ich tie správy, že sa na nich vyjadrovala hanlivo, vulgárne. Potom našiel aj denník, ktorý si M. viedla. Tam väčšinou na neho boli hanlivé a vulgárne nadávky. S G. sa dohodli, že jej mobil ponechajú s tým, že bude mať G. prístup, že môže hocikedy nahliadnuť do komunikácie. S tým M. súhlasila. Prešlo nejaké obdobie a volala triedna učiteľka L., že má G. prísť do školy, že zobrala M. telefón, čo mali zakázané používať cez vyučovanie, tak ho jej zobrala a odovzdala G.. Potom si G. začala pozeráť správy a tam sa ona dohadovala s nejakým chalanom, že má dať matku prepadnúť, zobrať jej tržbu a podobné veci. To bol asi najväčší zlom, prečo M. k nemu začala byť takáto. Zobral jej telefón a povedal jej, že pokiaľ bude s nimi žiť, že jej nedá telefón a sociálne siete jej zakázal. To bola asi najväčšia chyba čo urobil, že zobral M. telefón a obmedzil komunikáciu na sociálnych sieťach. Od toho momentu ho začala nenávidieť. Prestala od neho prijímať stravu. Odvtedy sa zmenil ich vzťah, hlavne jej voči nemu. Totálne ho ignorovala, len sa pozdravili ráno a večer sa odzdravili. Pokiaľ spomínala, že sa nemala ako učiť, robiť projekty alebo tú domácu úlohu z anglického jazyka, nie je to pravda. Vždy keď prišli zo školy, zostávali u nich v kancelárii a bol tam počítač a mohla si tam robiť projekty. Ďalej ho strašne mrzelo, že M. im stále klamala. Napr. sa jej G. pýtala, keď prišla od otca, kde bola cez prázdniny a povedala, že len u starých rodičov na Etape a na chalupe. Potom niekedy koncom prázdnin prišla nejaká kamarátka, zbadala M. v obchode a opýtala sa, ako bolo v Londýne na koncerte. Tak zistili, že ich zasa oklamala. U biologického otca si nechala spraviť pas, bez matkinho vedomia. To, že M. nemala zaplatené obedy v škole bolo dvakrát. Jedenkrát na ZŠ. Vtedy jej za ďalší mesiac nezaplatil on, ale to z dôvodu, že mala z predchádzajúceho mesiaca neminuté lístky na obedy a ona sa potom priznala, že áno, nechodila na obedy, aby mohli chodiť poza školu fajčiť. Tak jej povedal, že keď si takto neváži peniaze, tak nemusí chodiť na ďalší mesiac. Ale vie, že jej G. dávala a potom chodili aj starí rodičia a nosili jej desiatu. Na ZŠ platila G. obedy cez účet. Čo sa týka nezaplatených obedov na gymnáziu, tam sa platili peniaze v hotovosti na príjmový doklad a M. si to nezaplatila. Bol to mesiac november alebo december. Nie je ale pravda, že zostala bez jedla, lebo jej G. dávala denne do bufetu, kde si mohla kupovať. Mali doma i psa, ktorý sa kúpil M.. Najprv to bol anglický buldog, ktorý po roku zomrel. Potom si kúpili francúzskeho buldoga. Psa chcela M., sľúbila že bude chodiť na súťaže. Bavilo ju to 3-4 mesiace a potom ju to prestalo baviť. Bola dohoda, že raz cez týždeň treba povysávať a v sobotu robila G. s dcérou väčšie upratovanie. Teda raz cez týždeň musela M. povysávať chlpy po psovi a väčšie upratovanie bolo len v sobotu. Upratovali si izbu aj s C.. Izbu mali spoločnú. Potom klasicky povysávala celý byt, umyla laminát a poutierala si prach. S umývaním schodov to bolo tak, že keď sa presťahovali na Ul. A., tam bývali 4 rodiny. Bol tam rozpis, tak tam umývala schody raz za 4 týždne, buď v sobotu alebo nedeľu. Je pravdou, že jej nakázal umývať schody. Tie schody, čo umývala boli 3 schodišťa po 8 stupňov, teda 24 schodov. Nemusela to umývať handrami, mali na to špeciálny mop. Vždy potom pred garážou vyliala vodu na trávnik, nechala mop a vedro v garáži. Bolo to v mesiaci október 2018, kedy nejaký čas za 2-3 týždne M. zničila matke fén, potom asi na ďalší víkend jej odišla kulma a vyvrcholilo to tým, že jej prasklo vedro, čo mali v byte v kúpeľni. M. išla na víkend k otcovi, G. išla umývať a všetko jej z vedra vyteklo na podlahu. On sa nahneval a povedal M., že keď si nevážiš veci, tak aspoň to vedro, nabudúce keď prídeš, chcem od teba, aby si kúpila. Potom o 2 týždne, keď sa vrátila od otca povedala, že jej otec na vedro nedá peniaze. Tak povedal, že dobre, kým nedonesieš to vedro, budeš umývať schody. Nikto jej nepovedal, že musí ráno o 6. vstávať alebo večer o 8. umývať. To sa ťahalo až do Vianoc. Nikdy ju nezobudil a nekázal ráno o šiestej, aby to umývala. Vie, že to urobila raz - dvakrát, že išla ráno umyť schody, ale jej to G. zadržala, lebo to urobila naschvál. Od bytu M. nemala kľúče. Tie jej zobral ešte keď bývali na Hutníku, keď zamykala C.a. Ostal jej kľúč od

vchodu na Ul. A.. Keď bolo zlé počasie, mohla sa schovať vnútri vo vchode, kde bol stolík, stoličky. Pred domom a za domom je i lavička. Je pravda, že M. kontroloval školskú tašku. Dôvod bol ten, že ešte na ZŠ vynášala kozmetiku, aj tričká, veci také, čo by nemala mať, tak preto sa jej sporadicky pozerával do tašky, napr. v pondelok ráno, štvrtok ráno. Potom mala taký vak, keď chodila na Gymnázium, aj ten sporadicky skontroloval 1 - 2 krát do týždňa. Potom sa pozeral aj C.ovi, lebo prišla na to, že to dá C.ovi do tašky, aby jej to preniesol. Keď sa to medzi nimi narušilo, tak M. odmietala s nimi chodiť na výlety. Sem tam ešte chodievala na bicykel. Potom sa s G. dohodli, že na výlety budú chodiť vtedy, keď M. bude u otca. Potom odmietala s nimi chodiť aj na bicykel. Tak išli len v okolí na 2 - 3 hodiny. Keď odišli, bola dvakrát zamknutá v byte. Kľúč nemala. Čo sa týka incidentu, ktorý sa odohral v byte pred Vianocami, nevie presný termín. Mali také vianočné sedenie z roboty. G. sa večer chystala v kúpeľni a zase niečo jej chýbalo, tak zvýšila hlas na M., že jej niečo zmizlo, stratilo sa. On sa išiel pozrieť do M. tašky. M. ho videla. On mal už v ruke tašku a ona mu ju vytrhla z ruky. Ako tú tašku naspäť potiahol, tak ona vtedy spadla. Potom sa dozvedel, že v taške nemala, to čo sa G. stratilo, ale mala tam mobil. Keď boli potom na Silvestra v Tatrách, tak im C. povedal, že M. mala v taške mobil, teda že M. má už dlhší čas mobil a používa ho po nociach. Mobil bol od jej otca. Nevedel o tom mobile ani on, ani G., až keď to povedal C.. Ten tiež povedal, že do 2. - 3. hodiny nadránom za posledné 2 - 3 mesiace četovala na mobile. Cez Vianoce, keď G. ráno prišla za M., či s nimi bude mať vianočnú večeru, ona to kategoricky odmietla, že si urobí rybie prsty. M. sa pýtali, či si aspoň nedá varené zemiaky, lebo robil zemiakový šalát, no povedala, že nie, že si urobí toastový chleba. Rybie prsty boli v mraziaku, naukladala si ich na plech a dala na 200 stupňov do rúry. Pripravovala si to sama. Na Vianoce prišiel ku nim jeho otec, ktorého nečakali. Ozval sa mu do telefónu o tretej, či môže prísť, tak povedal, že samozrejme, keď bol už v Žiari. Medzi G. a M. otcom to bolo vždy napnuté. Museli si dokazovať kto je lepší rodič. Napr. keď jej G. kúpila tenisky alebo mobil, tak otec jej kúpil lepší. Tak to bolo vo všetkom. Vždy si M. kupoval peniazmi. Je pravda, že G. nepustila M. na svadbu jej otca. Keď bol vtedy v obchode jeho brat, tak sa preriekol, že oni M. potrebujú hlavne, aby bola aupair-ka, lebo on, aj jej otec mali malé dieťa. G. sa vtedy tak sekla a povedala, že neexistuje. Najprv to bolo tak, že pôjde na svadbu a donesie im M. do Tatier. Oni mali ísť vtedy na dovolenku do Tatier, ktorú mali pol roka predtým zaplatenú. On sa vtedy s otcom M. povadil a vyhodil ho z obchodu. M. mala plnú skriňu vecí na oblečenie, ale stále chodila v čiernom. Mala kamarátky, ktoré uznávali emo módu, tak chcela chodiť len v čiernom. To sa G. nepáčilo. Bola s ňou dohoda, že bude jeden týždeň nosiť to, čo chcela ona a druhý týždeň to čo chce matka. Je pravda, že on vyhodil jedno tričko, ktoré jej kúpil otec. M. ho znenávidela za ten telefón, že jej zobral a zakázal tie siete. M. v živote neudrel. Zahnal sa na ňu, to je pravda, vtedy keď ju načapal fajčiť. Povedal, aby išla do auta a zavolať aj G., ktorá prišla a tak sa presvedčila, že M. fajčí. Potom išla do školy. Prišla vtedy taká uplakaná do školy, čo rozprávala jej triedna učiteľka. Od tej doby ako sa narušili vzťahy, tak M. už chodila radšej k otcovi. Riešili sa doma otázky, že M. raz predostrela, že by tam chcela aj žiť, ale G. s tým nesúhlasila, ani striedavo. Vie, že M. nad tým rozmýšľala, že by chcela ísť k otcovi, ale nechcela ísť do Bratislavy, lebo tu mala kamarátky, partiu, o ktorých nechcela prísť. Bála sa, aby sa M. nepokazila. Aj keď jej to navrhoval, že by to možno bolo lepšie alebo striedavá starostlivosť. Len si nevedeli predstaviť, keď on žije v Bratislave, kde by chodila do školy. Družka bola proti, lebo sa bála, že by sa dcéra úplne zhumpľovala pri ňom. Pokiaľ chodila na ZŠ, mala samé jednotky až do 9. triedy. Ako začala chodiť na gymnázium sa jej prospech rapídne zhoršil. Gymnázium jej poradila matka. Vie, že ju viac lákalo ísť do Štiavnice na nejakú umeleckú školu. Matka ju nechcela pustiť, že by tam bola na internáte, bála sa o ňu. Myslí si, že od tohto termínu ako začala chodiť na gymnázium sa dá datovať všetko čo sa tu deje, kde začali tie nezhody, neučila sa v škole a už to začalo gradovať od októbra. Na otázku či on a spoluobžalovaná aj nejakú riešili takúto zmenu, odpovedal, že väčšinou to bolo len dohodávaním, ale ona si z toho nič nerobila. Čo sa týkalo jedla, tak majú 3-izbový byt, kde je otvorený priestor, kuchyňa spojená s obývačkou, aj do predsieni a detskej izby. Mali jedlo v chladničke, ako mliečne výrobky, ovocie, zelenina, salámy, ostatné tiež v špajzy, ktorá je v kuchyni. Ku všetkému mala M. prístup, nikdy jej nebolo nič zakazované. Vždy keď išli na väčší nákup napr. do Metra, tak sa M. spýtali a ona si večne pýtala potraviny ako mrazenú pizzu, rybie prsty, mrazené gule a také polotovary. Zvykla si robiť i cestoviny, sendviče a toastové chleby. Nikdy jej nepovedal, že si nesmie zobrať jedlo. Doma varil on po celý čas ako žijú s G.. Keď jej zobral mobilný telefón, odvtedy sa zasekla a prestala od neho prijímať stravu. To tričko, čo dostala od otca jej vyhodil preto, že ich zase oklamala. Bolo to čierne tričko s nejakým nápisom. Vyhodil ho, lebo porušila jeho a mamin príkaz, že nebude konkrétne toto tričko nosiť. So synom C. navštevovali psychologickú poradňu, ktorá je v budove MsÚ, asi pol roka, lebo on je taký živý a má i diagnózu ADHD a boli s ním asi na štyroch sedeniach u G.. R. v G.. M. počas celej ZŠ nebola ani raz chorá, že by mala nádchu, horúčka. Raz bol s ňou na ošetrení, keď si zlomila ruku. Kartu zdravotnú mala u G.. R., rovnako ako C.. Nevie o tom, že by chodila do školy chorá. Na otázku či sa aj predtým stalo niečo také ako cez Vianoce to sebapoškodenie, odpovedal, že áno. Stalo

sa to v novembri 2018, čiže pár týždňov predtým. Mala ísť k otcovi na 2 dni, ale otec išiel na disco party do Prahy a dcéru si nezobral. M. bola u starých rodičov na Etape. Tam si tiež išla ako podrezať žily. G. jej to zbadala na ruke. M. najprv tvrdila, že jej to urobil pes, ale keď sa na to pozreli, tak jej hovoril, že Bono by ťa takto poškrabať nemohol. Tak potom sa priznala, že jej bolo ľúto to, že bol jej otec v Prahe a ju nezobral. Tak to hovorila matke. Bolo to len také povrchové, vidí sa mu, že to bolo na zápästí, ale tak vyššie. Družka jej dohovárala, lebo našla také komunikácie na FB, že ako si správne podrezať žily, keď sa chce niekto otráviť aké treba užiť tabletky a také veci. Pokiaľ ide o ich susedov, najviac sa stretával a komunikoval s pani L.. Z jeho pohľadu je veľmi príjemná a milá pani. Väčšinou každý týždeň im doniesla pagáče, keď upiekla, zákusky, zo záhradky čerešne, paradajky... Nenosila im preto, že by doma hladovali. Suseda L. im nehovorila ohľadne jedla, že by dávala M. jedlo. Rozprával im C., že mu kázala M. vypýtať od p. L. nejaké keksíky alebo čo. Pani L. im vždy niečo doniesla, keď upiekla, buď sladké alebo slané na okoštovanie. Potom je tam pani L., tá býva na prízemí. S ňou sa nikdy nemuseli, zdravil sa jej cez zuby. Nemala ich proste rada. On nikdy nevidel, že by matka fyzicky útočila na M., že by ju udrela alebo potrestala. Je pravda, že G. má silný hlas a ešte keď zvýši hlas, je to akoby niekto kričal. Nepočul však z jej úst nadávky voči dcére ako pi..., kur... Keď M. zakázal tie sociálne siete, navštevovala 9. triedu, to muselo byť koncom roku 2017. M. chodila k otcovi pravidelne každý druhý týždeň. Tiež letné prázdniny 2 týždne v júli a 1 týždeň v auguste, zimné prázdniny od 26. do 30. decembra. Väčšinou chodila ku starým rodičom. V Bratislave bola čo vie možno trikrát. Keď od neho M. odopierala stravu, čo navaril, nemohol ju nútiť, že teraz to musíš zjesť nasilu. Potom už prišiel do obdobia, keď jej nič nenúkal. Ešte párkrát povedal C.ovi, choď zavolať M., určite príde, ale neprišla, tak potom nerobil ani to. Na otázku či M. písal on alebo matka nejaký zoznam prác, čo má urobiť odpovedal, že mali v detskej izbe na stene nástenku, kde pani psychologička vypracovala pre C. a denný harmonogram a podľa toho sa mal riadiť, lebo že dieťa, ktoré má ADHD by malo mať presný harmonogram. M. mala hlúpe poznámky a vždy sa pýtala čo musí poupratovať. Tak jej povedal, vieš čo M., keď sa smeješ C.ovi, tak urobil aj M.. Mala na nástenke A4-kový papier a napísal jej, obývačku treba povysávať, umyť, utrieť poličky, kuchyňu takisto treba povysávať, umyť. To isté chodba, kúpeľňa. Takisto mala ona svoj harmonogram, áno on ho vypracoval a bol na nástenke. Na otázku, či M. niekedy oslovil inak ako menom napr. či použil nejaký hanlivý výraz odpovedal, že áno, použil nadávku a povedal jej, že je cigánka. Povedal to viackrát, keď niečím vytočila jeho alebo mamu, tak jej povedal, prestaň, lebo klameš ako cigáň. Povedal jej smrdíš ako cigánka. Ináč ju hanlivo neoslovil.

Obžalovaná G. L. vypovedala, že so svojim mužom sa dala dokopy v roku 2007, kedy sa spoznali. V roku 2008 začali žiť v spoločnej domácnosti aj s jej matkou a M.. Potom v lete otehotnela. Všetko prebehlo v poriadku, M. si ho veľmi obľúbila a mala ho radšej ako svojho otca. Keď sa narodil C., M. sa veľmi potešila, že ma súrodenca. Fungovali ako bežná rodina. Potom sa osamostatnili od jej matky a išli bývať do podnájmu. Bývali na Ul. Hutníkov a teraz na IBV-čke, tretí rok. Keď M. porodila, bola slobodná mamička a otec nebol prítomný ani sa o to nezaujímal. Vychovala ju sama. Časom začali problémy, lebo ju otec začali huckať proti nej a partnerovi a začal urážať jej partnera. On nevedel prežiť, že napr. darčeky ku dňu otcov ona sama od seba robila obžalovanému a nie vlastnému otcovi. Partner považoval M. za svoju dcéru, nerozlišoval medzi deťmi, nerobil žiadne rozdiely. M. ho oslovovala ocino. Ich vzťahy sa naštřbili, keď ju začala klamať v tej puberte. Pani učiteľka L. si ju nechala po rodičovskom, že M. zhabala mobil, že porušila školský poriadok. Písala si cez hodinu s vlastným otcom. Tiež hovorila, že je drzá, ostala papuľnatá, nerešpektuje pokyny učiteľov. Doniesla domov ten mobil a pípol jej Messenger. Ona ho mala ešte zakázaný v tom veku. Tam našla správy, kde sa sťažovala na ňu a na partnera. Boli to vulgarizmy, že je proste p..ča, tak sa jej to dosť dotklo. Bol problém v tom, že u otca mala dcéra voľnejšie pravidlá. To znamená, keď prišla k nemu, mohla si robiť čo chcela, nemala ani večierku alebo stanovené, že sa musí učiť alebo musí niečo robiť. On ju hodil svojim rodičom a ona si robila čo chcela. Vulgarizmy tam boli adresované na ňu aj na neho (partnera). A bolo tam napísané, že otec jej povedal, že partner bol vo väzení. Nadniesol to samozrejme, lebo oni sa o tom s ňou nerozprávali, lebo nemala na to vhodný vek. Dovtedy to nevedela. Keď si zavolala otca, ten sa z toho smial, že robí scény, že to je v tomto veku normálne. Tam písala, že už pila, fajčila, čo ju úplne šokovalo. Tam si začala písať s cigánmi tu v Žiari. Bolo to veľmi nepríjemné a bála sa ňu, bol to pre ňu šok. Tieto sociálne siete vlastne začali u otca, tam jej dovolil internet. Mobil jej kúpili oni. Messenger im povedala, že nemá, že ho nepoužíva. Už v tej dobe mala Instagram, o čom nevedeli. Na Facebooku musela oklamať o veku, lebo nebol ešte povolený, keď mala 13 rokov. Ona povedala, že to zruší a bude sa snažiť ich neklamať. Riešili to aj v škole u riaditeľky. Písala si tam s tromi spolužiačkami. Povedali, že dajú na to pozor, lebo zistili, že to nie len ona, ale aj iné dievčatá sa tam vyznávali satanizmu a podobným veciam. Od tejto doby ju začala troška preverovať. Najprv bolo dobre, ale prišlo leto 2017 a vedeli, že jej otec niečo plánuje. Ona obľubuje jedného dídžeja

a muž mal taký tušák, že ju tam zoberie, aj keď pas bol u nich doma. Nakoniec zistili, že tam bola. Pýtali sa jej či tam bola, trikrát tvrdila, že nie, že otec nemal peniaze, neboli nikde. Na jeseň boli u nich spoloční známi v obchode a spýtali sa ako bolo v Londýne. Vtedy vyšlo na povrch, že otec jej urobil pas, poza ich chrbát. Vôbec netušili, že má druhý pas. Otec nepovedal, že ju tam berie. Po tom Londýne už na M. videla, že zostala voči nim taká apatická, mala nenávisť v očiach. Hlavne voči nej. Začalo sa jej u otca páčiť viac, keďže dostala vreckové na víkend a mohla ísť kde chcela. Aj u nich dostávala vreckové, aj na narodeniny, meniny. Chodili na výlety spolu, do hôr. Otec sa vysmieval, že chodia len do Tatier. Otec sa snažil bojovať s láskou voči nej a jej mužovi, aby ho mala radšej ako ich, takými nástrojmi, že si ju kupoval darčekom. Potom to začalo tým, že jej uvoľňoval výchovu. Styk prebiehal tak, že vždy meškal, buď po ňu, alebo keď ju doniesol. Keď napr. mal svadbu a oni mali zaplatenú dovolenku v Tatrách, tak si dal svadbu naschvál cez ich dovolenku, aby mohol vykrikovať, že ju odmietla dať na svadbu. M. na svadbu nechcela ísť. Mali aj psíka, kúpili ho kvôli M., lebo tým trpela keď prvý psík zomrel. Tak si kúpili ďalšieho psa - Bona, ktorého majú doteraz. Aj k tomu sa zhoršil jej vzťah. Vie od C.a, že aj psovi vulgárne nadávala. Keď sa to stalo v januári, tak sa im C. pootváral a veľa vecí z neho vyšlo. Dve hodiny rozprával čo všetko sa dialo poza ich chrbát. Aj mužov otec, keď ku nim chodil, tak C. porozprával, že nebýval s nimi, že chodieval večer preč a M. bola na balkóne a fajčila. To bolo na jeseň, keď boli s mužom preč 4 dni (obdobie 2018). Hovoril, že sa mu M. vyhrážala, keď to povie. C. sa bál, že mu niečo urobí, keď to povie. On vedel, že má mobil potajomky. Vtedy po tej komunikácii jej mobil zobrali, bol v šuflíku, s tým, že keď sa to ukludní, ale ona potom povedala, že jej to nechýba, že ona ho nepotrebuje. Až potom zistili, že mala druhý mobil, že v komunikácii cez Messenger písala aj v noci o tretej. Veľmi sa to zhoršilo na gymnáziu od septembra. Ostala úplne apatická, nekomunikovala s nimi, odvrkovala, keď sa jej na niečo opýtala, neodpovedala. Tak jej povedala, že jej zbalí veci a pôjde k otcovi. Odmietla. M. chcela ísť právo študovať alebo na veterinu, tak preto gymnázium bola pre ňu voľba. V škole sa správala dobre, učila sa sama, nebol s ňou problém. Potom nastal problém v tom 7. - 8. ročníku. Začala byť taká drzejšia. Mala spolužiačku, ona vyznávala satanizmus, chodila v čiernom, aj M. potom chcela chodiť v čiernom a podľa tých správ mali také myšlienky, že či je lepšie žiť alebo zomrieť. Ju mala za sprostú kravu, čo tam napísala, že moja matka o veľa veciach nevie o mne. Ako matke sa jej to veľmi ťažko čítalo. Skúsila sa s ňou porozprávať, ale odpovedala, len áno, nie. Vtedy M. povedala, tak si zoberieš veci a vyskúšaš si život u otca. Ale ona ani počuť, do Bratislavy nechcela ísť. Doteraz to funguje tak, že je u starých rodičov a otec za ňou chodí iba občas. Posledné 3 - 4 roky s otcom Ing. T. vôbec netelefonovali. On prišiel na predajňu, ale keď sa s ním niečo potrebovala rozprávať, tak že jeho to nezaujíma. Otec bral dcéru hocikde, aj na dovolenky, ale nikdy nepovedal kde. Nikdy sa jej nepýtal na súhlas, ani keď boli v tom Londýne. Ona bola v šoku, keď zistila, že M. má ten druhý pas. Inak mala pas doma, tento si od nej otec nepýtal. Možno trikrát vie, že M. prezreli tašku kvôli tomu, že mali podozrenie, že buď fajčí alebo, bola taká zvláštna, ako keby brala drogy. Aj v škole bolo povedané, že by nemali mať nejaké nevhodné veci. M. bola taká apatická, nereagovala na nich. Keď aj povedali, aby šla nikde von, tak jej sa nechce. Ona to pripisovala, že má fakt ťažkú pubertu. Čo sa týkalo oblečenia, M. doteraz má plnú skriňu, ale nosila jedno a to isté, také čierne tričko s tým svojím dídžejom, dve tričká dookola. Ona ju nemala ako prinútiť obliecť si niečo iné. Otec M. povedal, že keď niečo od neho dostala, nesmie si to zobrať domov, lebo to jej kúpil otec a nie oni, že on dáva výživné 100 euro, tak jej má kúpiť doma oblečenie. Ona mala oblečenia vždy plnú skriňu, len v poslednej dobe, keď sa to dialo, tak odmietala nosiť niektoré veci. Stále chodila v čiernom a v tých istých nohaviciach. Potom im došlo, že to bolo asi naschvál. To bolo obdobie október - november 2018. December bol veľmi kritický. Aj v škole sa jej nechcelo učiť. Ona jej dohovárala, ale to akoby ste hádzali hrach o stenu. Ona už bola rozhodnutá, že pôjde za jej otcom a sa dohodnú, že si ju zoberie on alebo to budú nejako riešiť. M. možno trikrát v živote dokopy vylepila facku, to je pravda, takú keď vám ruka vyletí. Nebolo to úmyselné. Muž sa jej nedotkol nikdy, ten ju vždy obraňoval, keď kričala alebo robila scénu, tak ona sa vždy k nemu utiekla, lebo on ju považoval aj považuje stále za vlastnú dcéru. Deti po škole najprv chodili domov, len potom zistili, že M. zamkne doma C.a a ide preč. Tak potom chodili k nim do roboty, kde je vzadu kancelária a tam sa pripravovali do školy. Mali tam aj Bona, ktorý s nimi chodil domov. Domov išli skôr ako zatvárali obchod (o pol piatej-piatej). Oni rýchlo autom nakúpili, to bolo 15 max. 20 minút a niekedy prišli domov aj skôr ako deti. M. nemala kľúče od bytu, kvôli tým správam, kde si písala s ľuďmi ako im majú vykradnúť byt a podobné veci. Uvádza, že kde si dáva tržbu, čo ju úplne šokovalo. Stalo sa, že deti museli čakať pred domom, keď meškali z obchodu, ale to je 5 - 10 minút. Kľúče od vchodu mali, ale keď bolo pekne, boli vonku, lebo im kázali vyvenčiť psa, keďže bol 8 hodín zavretý v obchode. Kvôli tomu oni chodili peši, lebo chceli psíka, hlavne M.. Najprv je tam malá bránička, tá nie je zamknutá. Potom je veľká brána, tá sa vyťahuje, aby auto vošlo dnu. Vchod býva pribuchnutý. Je tam dlhá chodba, stôl so stoličkami. Na záhrade je hojdačka, lavička aj so striedkou. Čo sa týkalo jedla, tak doma varí muž, teda ona nevarila ako sú deti veľké. M.

sa vždy tešila, lebo vyvára tak ako ona nevie uvariť. Aj na jej sviatky jej vždy uvaril čo si želala. Po tomto všetkom ale M. odmietala jesť jedlo, ktoré uvaril. Doslova povedala, že od toho hnusného chlapa jesť jedlo nebude. M. si doma urobila sendviče, cestoviny. Mala obedy v škole, tak mali suché večere väčšinou. Pár razy zjedla aj pizzu, ale nie mrazenú, normálnu Dr. Oetker, ktorú klasicky dáte do rúry na 10-15 minút. Na ten Štedrý deň prišiel svokor neohlásene, pretože on má kľúče od bytu. Muž nabral aj M. všetko jedlo a ona to proste odmietla. Ona si urobila rybie prsty, ani šalátu sa nedotkla, že ona to jesť nebude. Doma majú veľkú chladničku, nemajú nič pozamykané, ani uzamykacie dvere v celom byte. Je voľný pohyb od kúpeľne po detskú. Pokiaľ vie, tak v decembri v škole nemala obedy, lebo si nezaplatila a kúpila si za to niečo iné. Tak dostala každý deň 5-10 euro, lebo desiaty mala. Obedy nevie ako k tomu došlo, lebo ju už nekontrolovala v takom veku - od septembra na gymnázium si kupovala obedy sama. A brávala si potom taký suchý obed, bagety. Suseda L. im nosila koláče, keď tam boli všetci spolu. Ona každému tam nosí, chodila von, zakaždým, keď boli na dvore. Ospievala jej muža a potom v januári úplne niečo iné z nej vyšlo. Oni bývajú nad p. L., tak si nevie predstaviť, ako jej vedro mohla spustiť zo spodku. Toto vie len z výpovedí. Syn C. jej povedal, že nikdy nepýtal žiadne jedlo pre sestru. Pani L. je zaujatá, lebo je to veľmi dobrá kamarátka s bývalou družkou jej muža a tiež, že jej vyfúkli byt, kde bývajú, lebo musela ísť do bytu, ktorý je nižšie. Na otázku, či sa stalo, že by M. doma zamkli a išli na výlet bez nej, odpovedala, že raz ju zamkli a išli bez nej, lebo nechala ísť do Bratislavy, na hroby. Kľúče od bytu ale zavesené sú vždy doma. So svokrom oni vychádzali najprv dobre. Čo sa stalo doteraz nevie. On ako odišiel v októbri z ich bytu, prišiel na štedrý deň neohlásene. Potom prišiel v marci a začal sa s mužom vadiť o ich veciach súkromných a vtedy povedal, že urobí všetko preto, aby ju zničil. Pri tej hádke povedal, že keď nebude podľa neho, tak bude vypovedať proti nim. Nevie povedať prečo ju tak znenávidel. Dovtedy ju vždy ospevoval, aj keď chodili do Čiech. Odkedy je muž vo väzbe žiada, aby mu platila nájom za obchod, lebo tie priestory patria jemu, no dovtedy žiadne nájomné neplatili. Čo sa týkalo umývania schodov, v bytovke majú každý tretí alebo štvrtý týždeň službu. Je to 4-bytovka, to je štvoro schodov. Umývala ešte vtedy, keď išli s Bonom a zostali capky po ňom. Aj p. L. sa na to rozčuľovala, že jej to špiní ich pes na spodku. A potom asi v novembri to M. začala robiť sama od seba, aj poobede. Potom prišli na to, že prečo vlastne, lebo C. im povedal, že M. bola vtedy na mobile. Keď zobrala akože metlu, z garáže si brala veci a mobil mala v nohavičkách, tak bola vlastne hodinu a pol na mobile. Bolo to cez víkend alebo poobede. Nikdy to nebolo v noci alebo skoro ráno. Domáce práce inak vykonávala len také ako utierať prach vo svojej izbe. Inak klasicky upratať si svoju izbu, školské veci, občas myčku keď vybrala, občas povysávala. Nejaký zoznam, predpis prác, čo má vykonať nemala. Jedine C. čo mal pravidlá od pani psychologičky a zo školy, ako sa má správať v škole. Jej povedala, že to má mať na očiach, aby videl ako sa má správať v škole, že nemá vykrikovať, vyskakovať, robiť si úlohy, to mal on na stole svojom. Na otázku, či M. niekedy nejakou hanlivo oslovila odpovedala, že v nervoch jej povedala, že je ako cigánka špinavá. Nechávala napr. niekedy v prádle špinavom použité vložky, tak ušlo jej to proste v tých nervoch, keď vyťahovala prádlo a celé smrdelo od tých vecí. Iné výrazy nepoužila. Možno trikrát jej dala cez ústa, keď bola drzá, že jej ruka vyletela. Inak ju nikdy ona ani partner nebili, netýrali a netrestali ako to ona opisuje. M. chodila na všetky preventívne prehliadky ako aj syn. Najprv chodil s nimi muž, aj s M., potom chodila aj ona. Stalo sa iba raz, to bolo na tú jeseň, svedok je jej kolegyňa, že M. bolo zle. Tak jej hovorila, aby išla za p. doktorkou R., tak tam utekala a dala jej lieky. Hovorí a choď domov, ale M. že nie, musí ísť do školy, lebo má nejaké písomky. Hovorila M., je ti zle, videla, že je bledá, ale ona nie, ide do školy. V ten deň, že proste musí ísť do školy. Potom myslí aj zostala asi 3 dni doma. Vie, že raz dostal C. od jej muža. Potom mu to bolo nesmierne ľúto. On má diagnózu ADHD. Škola to vôbec neberie na ohľad a deptajú ho. Chodili s ním aj k psychiatricke G. R., no potom tam prestali chodiť, lebo lieky mu nerobili dobre. Je pravda, že si u M. všimla, že mala také ryhy po stehnách. Tvrdila im, že to má od psa, keď bola u otca, že otec má nejakého vlčiaka v Slaskej, že to od neho. Toto bolo v auguste 2018. Okrem toho nemala nikde ani na rukách. To jej vždy pozerala kvôli drogám. Ona sa o tom rozprávala s nejakými ľuďmi, že to je nový spôsob nejakého uvoľnenia, keď sa deti režu, že tak si uvoľňujú energiu. Myslí, že M. využil niekto ako nástroj pomsty voči nim, rozbiť im rodinu, podnikanie.

Mal. M. L. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že s obž. H. om D. om mali celkom normálny vzťah, aj keď nebola jeho dcéra. Mali prísnu výchovu, to akceptuje, ale deti v jej veku mohli chodiť von a ona nemohla. Spravila aj ona kopec chýb, začala sa stretávať s ľuďmi, s ktorými nemala. Založila si potajomky Facebook a písala tam o mame a jej priateľovi škaredé veci, za ktoré sa im ospravedlnila neraz. V januári 2017 jej v škole našli mobil a učiteľka ho dala mame a mama našla tie správy. Mobil jej zobrali a vtedy jej H. prestal variť. Mama doma vôbec nevarila, čo znamenalo pre ňu, že nemala žiadny prístup k jedlu, iba suchý chleba. A takto to bolo do jej narodenín v apríli. Otec jej chcel spraviť radosť, tak jej dal na narodeniny ako darček pobyt do Londýna na koncert. Spravil jej pas. Oni jej na narodeniny dali

odpustenie, že jej začali variť, tak sa znova začali zblížovať. V septembri, keď nastúpila do 9. ročníka ale mama náhodou prišla na to, že bola v tom Londýne. To znamenalo, že stratila ich dôveru, lebo ich vraj klamala. Potom to všetko začalo a vtedy jej už prestal úplne variť. Začalo to tak, že mávala jogurty, tresky a potom, keď prišla na strednú školu, tak mávala suchý toastový chleba a nemohla si ho ani spraviť sama, lebo jej ho robil H.. Potom začala mávať mrazenú pizzu. Mala dvoje Vianoce bez večere. Prvé bol prítomný aj nevlastný dedo a oni kým sa tam napchávali kapustnicou a iným, ona bola na suchom chlebe. Na druhé Vianoce 2018 dostala také darčeky, knižku ako sa má správať a knihu, že mám ťa rada mami a donútila ju to doplniť. S matkou nemala vôbec dobrý vzťah, lebo jej celý život vykrikovala, že jej zničila život, že ju mala spláchnuť do záchoda a nadávala jej. Musela stále nosiť tie isté gate celý rok, čo jej kázal on a mama s tým nič nespravila. Keď prišla na strednú školu, H. začal mať takú rutinu, každé ráno, že sa nemohla maľovať, upravovať, nemala ani minútu na seba čas v kúpeľni. Vždy keď prišla dole, že išla do školy, tak ju proste odmaľoval a robil to s takou agresivitou. Potom prišli také tresty keď napr. len prevrátila oči, tak dostala schody, aj dvakrát do dňa celý mesiac. Potom ju začali zamkynáť doma, keď chodili na víkendy, tak bola celú sobotu zavretá. A keď mala len jednu pizzu, tak jej suseda cez vedro podávala jedlo. Mama ju bila, potom prestala, keď už bola staršia, lebo sa aj bránila, ale prišli chvíle, keď ju dokopala na zemi. Obžalovaný ju udrhel dvakrát v živote. Raz, keď ju načapal fajčiť a druhý krát za to, že zlomila hrebeň. On jej robil naschvál, napr. také veci, že jej nalial do špirály odlakovač, psychicky ju ponížoval a nadával jej. Pred vlastným bratom ju nazval cigánkou, keď brat niečo chcel, tak mu povedal, že spýtaj sa svojej cigánky sestry. Ona sa ho bála a mala pred ním rešpekt, keď videla čo robí bratovi, že zobral remeň a domláttil ho do krvi, že mal modriny, kríval, krvácal a nikto s tým nič neurobil. Ona išla 26. decembra k otcovi, lebo bola zverená do 30. decembra u neho. Vedela, že oni idú preč na nejakú chatu, tak tušila, že na Silvester zostane u otca, tak otcovi povedala, že možno konečne strávia spolu prvý Silvester. Lenže mama nenapísala SMS-ku toho 30-teho, čiže boli v tom, že ju musí otec zaniest'. Išli pred dom, no mama nič a potom asi o 20 minút napísala SMS-ku v takom zmysle, že M. vieš, že sme mali ísť preč. Ale jej matka predtým nehovorila, že zostane u otca dlhšie. Potom jej matkina mama napísala SMS-ku, kde jej vyčítala veľa vecí, že je zlá vnučka. Prišla domov k starkým a keď si ľahli, tak si podrezala žily, ale nie s úmyslom sa zabiť, ale si ublížiť ako to robila u mami od leta ako skončila základnú školu. Mama o tom vedela. V lete na to prišla, keď mala také jemné ranky. Vtedy jej povedali, že ju zoberú na psychiatriu, keď jej to ešte raz nájdu. Odvtedy to skrývala. Vedel o tom brat. Bola na tom psychicky zle. Musela chodiť k psychiatričke a psychologičke. Ale jej to nerobilo dobre, mala predpísaných asi 9 liekov. Pomohlo jej to, že začala tráviť čas s rodinou, ktorá ju má skutočne rada, pomohli jej kamaráti a otec. Už si uvedomila, že bola somarina si ublížovať, ale vtedy iné východisko nevidela, lebo to bolo na ňu veľa, bola prepracovaná, nedostávala jedenie, zamkynali ju doma, nechodila na výlety. Ani autom ju nevozil, že klamárov nevozíme, nevaríme im, nedávame im na Vianoce koláče, nič. Všetko čo navaril on, toho sa ona nemohla ani dotknúť, ani sa pozrieť pomaly. A mama nevarila, lebo všetko robil on. Boli isté momenty, keď jej mama dala potajomky peniaze, nie pred ním, tak si kúpila v škole, kde mali bufet. Vianoce boli pre ňu najhorší zážitok. Ona bolo donútená sedieť pri stole, aj keď sa necítila komfortne a bolo jej vykričané, že je čierna ovca rodiny, že všetko ničí a pod.. To boli tie Vianoce 2018. Už to nezvládala. Keby to nespraví u otca, spraví to doma a tam by ju asi nikto nezachránil. Nemala naplánované to spraviť, len to v ten večer na ňu prišlo. Aj tá SMS-ka od babky, kde jej boli vyčítané také veci za ktoré nemôže. Nemohla sa stretávať s vlastnou babkou, lebo jej to oni zakazovali, tak chodila potajomky. Vie, že aj ona urobila chybu, že zamkynala brata doma, keď bývali ešte inde, čo boli 2-3 roky dozadu, že ho zamkla na nejakú hodinu a išla buď kúpiť jedlo alebo išla za babkou, ktorá jej jedlo dala, lebo mali zakázané sa s ňou stretávať. Ona v súčasnosti býva so starými rodičmi, ale plánuje sa nasťahovať k otcovi, lebo chce žiť aspoň s jedným rodičom. Chce ísť aj do Bratislavy na školu. Cíti sa už lepšie, lebo ju nikto neponižuje, lebo jej prišlo choré počúvať každý deň nadávky a neoslovovali ju menom, ale cigánkou a všetkými možnými nadávkami a vykrikovať, že jej zničila život ako mladej. Na otázku, ako by časovo ohraničila kedy to vygradovalo, odpovedala, že v roku 2017 to ešte nebolo také, ale asi to leto, keď si začala ublížovať. To bolo leto pred strednou školou čiže 2018. To bolo už také, že ju zamkynali doma, nedostávala teplé jedlo, nič, mala len suchý chleba. Keď išla na strednú a áno išla aj do puberty, tak začínala byť drzá i naňho, ale nie že by mu nadávala, iba proste prevracala oči a nerobila niektoré veci tak ako mala. To boli také veci, že mala na A4 zoznam, čo podľa nej ani hotel sa tak neupratuje ako mala ona každú škárku. To jej už nepríde normálne, aby mala vyvesenú v izbe namiesto fotiek A4 papier a napísaný zoznam. Jej upratovanie nerobilo problém, ale každý deň pred školou vstávať kvôli tomu o piatej, šiestej ráno, aby stihla školu a potom ešte večer byť u mami do šiestej, zatiaľ čo iní chodia von a učia sa doma. Na otázku prečo nemala kľúče od bytu odpovedala, že jej ich zobrali, lebo si mysleli, že sa stretáva s cigánmi. Ona si s nimi len písala, ale s tými chlapcami sa nestretla, keďže ani nemohla chodiť von a u otca mala úplne iných kamarátov. Obžalovaný

si myslel, že sa stretáva s cigánmi a odvtedy ju začal volať cigánka. Priznáva sa, že si s nimi písala veci, ktoré nemala, bola v tom čase veľmi sprosté dievča a dostala sa do zlej partie. Na otázku či mali doma, v kuchyni niečo zamknuté, že by nemala prístup k jedlu odpovedala, že zamknuté nebolo. Vie, že oni sa týmto bránia, ale keď jej povedal, že sa toho nechytaj, tak nemala na to gule, aby sa toho chytila. Povedal jej vyslovene, nie pred mamou, že chytíš sa jedla a dolámem ti ruky. Nemohla si ani uvariť cestoviny. Keď to raz spravila, tak jej vynadal, že sa bála, že ju zbije. Pamätá si, že problém vznikol preto, že si na drahé cestoviny vykydla kečup. Boli to cestoviny z Lidla, čo on tam mal na poličke. Pre ňu to boli obyčajné cestoviny. Dala si tam kečup a povedal jej, že také drahé cestoviny znevažuje kečupom, lebo on to robil na rôzne spôsoby, bol taký veľký kuchár. Úplne šalel, mu prešlo. V chladničke nič nebolo, ona mala jesť všetko suché. Cez týždeň školský mala v škole obedy, aj keď jeden mesiac bola bez obedov. To bolo preto, lebo meškala asi 10 minút zo školy, lebo bol jarmok a chcela sa aspoň prejsť tou uličkou, aby mala niečo z jarmoku. Školu mala hneď krížom ako bola mamina robota. Mame to asi bolo jedno, ale jemu záležalo, aby prišla do piatich minút. Cez víkend, či boli doma alebo neboli, aj tak mala len suchý chlieb na raňajky a potom pizza. A keď bolo leto, to pred strednou školou to bolo tak, že celé leto strávili u mamy v robote a H. chodil variť na obed domov a ju vždy brával so sebou aj brata. On si navaril a jej spravil ten suchý chleba. To boli tie toustovače a on jej tam akože niečo dal, čo boli 4 také malé trojuholníky suché, nebolo nič medzi tým, ani maslo, syr či šunka. Ten mesiac bez obedov bol asi november na strednej škole. To jej zatrhol on. Mama o to bojovala, aby mala obedy, ale on keď povedal nie, tak mama musela poslúchať. Na otázku, či sa stalo, že boli zapltené obedy a ona na ne nechodila, odpovedala, že to sa nestalo. Ona vždy na obed išla, lebo pre ňu to bolo jediné teplé jedlo, ktoré dostávala. A ešte u otca cez víkendy. Tú pizzu kupovali oni, keď išli spoločne do obchodu. Bola to taká lacná obyčajná pizza z Kauflandu, kde nebola žiadna šunka, len syr, kečup. Ona si potom aj túto pizzu vychutnávala, lebo jej dobre padlo, keď celý deň niečo robila a potom si dala tú teplú pizzu. To oni vybrali, začínalo to tak, že nejaká treska, parížske šaláty a potom to prišlo tej pizzu. A ešte mávala rybie prsty, ale potom im to asi prišlo drahé, tak ich mala len na Vianoce. Pizza bol hlavne cez víkendy. Keď bol školský týždeň, tak mala v škole obedy a cez víkend tá pizza. Na otázku, či sa stalo, že by povedala, že nebude jesť to čo obž. navaril, odpovedala, že nie, z jej úst to nevyšlo a keď, tak možno pred bratom a brat to možno povedal. Vyšlo to v zlosti. Im to však nepovedala do očí. Možno bratovi spomenula, že to jedlo už nechce, keď sa ku nej takto obž. chová. Oni sa s obžalovaným nerozprávali. S mamou sa bavila iba o škole, keď mala zlú známku. To bola ich jediná konverzácia. Ona bola doma ako cudzí človek. Len keď niečo povedal, nakázal, tak jedine vtedy sa rozprávali. Žiadna rodinná pohoda. Keď išlo napr. v piatok niečo v telke, ona musela o 8. ísť si ľahnúť do postele a brat mohol byť aj do 11-tej večer. Jasné, že nespala, lebo bývala celé noci hore, mala potajomky telefón, ktorý si doniesla od otca. Bývala v noci hore a rezala si ruky. Keď spala, tak len nadránom, možno o nejakej tretej, keď zaspala. Chodila do školy unavená, lebo nedokázala spať, preplakala noci. To bolo taká jediná chvíľka, ktorú mala pre seba. Inak nemala pre seba chvíľku doma. Telefón si doniesla ako začala chodiť na strednú školu. Najprv si ho nechávala v skrinke v škole a bývala na ňom cez prestávky, lebo to mali dovolené. Potom si ho zobrala domov a schovala pod posteľ pod matracom. Keď boli preč na celý deň, tak si ho vytiahla a komunikovala s kamarátmi. Samozrejme o tom obžalovaní nevedeli. Mali to tak, že keď sa vrátili zo školy, museli byť do večera do pol šiestej u mamy, kým mala otvorený obchod. Ju do auta nebrali, lebo, že klamári nepatria do auta, tak musela chodiť peši so psom. Psa mali asi od roku 2017. Prvý pes bol na jej želanie, ale umrel a druhého potom kúpili, lebo im chýbal ten prvý, to bolo spoločné rozhodnutie. Aj keď išla venčiť psa, tak musela byť len pri dome, aby ju mali pod dohľadom. Jej vzťah s babkou (z matkinej strany) bol dobrý, ale vedela, že ona a mama nemali dobrý vzťah, tak ku nej chodila potajomky, keď bola u otca. Otec jej to dovolil. Oni ju nepustili ani na pohreb vlastného deda. Oni išli a ona nemohla ísť. To ju úplne zarazilo. A nemohla ísť ani na svadbu svojho otca, na svadbu svojho uja, hoci ju prišli pýtať. Vzťahy medzi otcom a matkou boli zlé, dlho sa aj súdili. Chodiť na výlety jej zakázal obžalovaný a mama do toho nemala žiadne slovo. V škole na výletoch nebola v 8. a 9. ročníku, čo boli koncoročné výlety na konci ročníka, také trojdňové zájazdy a na strednej škole tiež nemohla chodiť na exkurzie. Keď sa spýtala prečo, on proste, že klamár. Mal ju proste za notorickú klamátku. Na otázku či chodili na výlety ako rodina odpovedala, že ju ešte brávali v tom lete, kedy bola v Londýne. To leto boli ešte spolu v Tatrách na týždňovom pobyte a odvtedy už nie. Ten Londýn bol 2. júla. Leto bolo ešte v poriadku, chodili na turistiku, čo ju bavilo. V septembri bola v obchode a upratovala vpredu a prišiel spoločný kamarát otca a matky, že ako bolo v Londýne. Ona samozrejme zaklamala a keď zistil H., že zaklamala, tak bolo zle. Potom sa priznala a vtedy to začalo. Ona sa matky nepýtala, či môže ísť do Londýna, lebo by jej to nedovolila. Bála sa, lebo vedela odpoveď. Vlastne čo sa spýtala mamy, to mala odpoveď u neho. To fungovalo tak, že sa spýtala niečo mamy, neodpovedala ona, ale odpovedal obžalovaný. Mama bola taká utláčaná. Vie, že bola pod jeho vplyvom, proste to videla. To, že ju bil a ona to poprela je jej vec,

ale bola svedkom toho ako mala modriny od neho. Ona to všetko neurobila len kvôli sebe, ale urobila to aj kvôli nej, aby ho od nej odtrhla, lebo videla, že ju trápi. Bola svedkom, že mamu bil. Ako už povedala, ju obžalovaný udrel dvakrát. Prvýkrát ju udrel, keď išla do školy s kamarátkou a tá jej dala potiahnuť z cigarety. Vtedy ju zdrapil a prvýkrát čo po dlhom čase nasadla do auta. Zobral ju pred vchod a kým mama zišla dole, tak jej pľasol tak riadne, že ju hodilo na druhú stranu. Ale nebolelo to, lebo už si aj horšie prežila, že ju bila mama a pomáhala si všetkým možným, nohou. Keď mama prišla dole, ona nemala slov, aby povedala, že ju udrel. A bála sa ho. Otec jej povedal, že keby sa jej obž. dotkol, má ho skontaktovať, lebo nemá právo ju biť ako nevlastnú dcéru. Druhýkrát to bolo kvôli hrebeňu. Bol to obyčajný hrebeň za 50 centov. To bol december 2018. Oni išli do nejakého divadla. On jej vtedy raz zlomil hrebeň, lebo nemal rád, keď sa o seba starala, že sa v kuse len češe. Tak si požičala hrebeň od mamy a v škole ho stratila. H. jej nabehol do izby, lebo mama z kúpeľne kričala, že kde je ten hrebeň. Ona bola ticho a potom povedala, že nevie kde je. Tak jej začal prehrabávať, vysypávať tašku, veci, skrinku a potom jej dal zaucho. Padla na zem a potom sa priznala, že ten hrebeň stratila. Prišla mama a začala ju kopať na zemi. Už ani nemala silu sa brániť. Je pravda, že sa trhali o tašku, lebo tam mala mobil. Chcela mobil vytiahnuť, aby ho nenašiel. A nenašiel ho. To bola školská taška. To, že si ubližovala vedeli len kamaráti a brat. Matka na to prišla v lete. To mala len pár škrabančekov. Umývala si po sebe tanier a zbadali to, lebo sedeli v kuchyni. Spýtali sa, že čo je, ona že nič, zatĺkala. Potom povedal obž., že ešte raz a zoberiem ňu do autobusu a ideš rovno do Kremnice na psychiatriu. Odvtedy nosila dlhé rukávy. To mala vtedy na ruke. Potom si to robila po nociach, preto nespávala a keď neboli doma, hocikedy. Zobrala si čo prišlo, či to bol nožík, sklo, žiletka. Bolo to na ňu veľa, tak myslela na tú fyzickú bolesť a jej to prišlo ako najrozumnejšie riešenie. Bolo jej v tej chvíli dobre, keď si to robila. Nevie, či oni o tom tušili, že si to robí, ale už sa na to nikdy nespýtali. Po tom decembri išla bývať ku starým rodičom, lebo otec býva v Bratislave a museli by riešiť prestup a bola v takom rozporení, že potrebovala kamarátov, rodinu a otec nemohol riešiť školu, lebo mu ešte nebola súdom zverená. Rozhodla sa teda, že zostane v Žiari a s otcom si volávali cez týždeň a cez víkend prišiel sem alebo išla ona tam. U starých rodičov má aj priestor na učenie. Doma mala izbu s bratom, ale žiadne súkromie. Učiť sa musela u mamy v sklade v robote. Potom jej začal dávať toľko roboty, tie schody každý deň. Bola u mamy v robote, kde chodili zákazníci, musela tam pomáhať. Nedalo sa tam sústrediť na učenie. Tam sedávala len na zemi alebo na takom stolčeku. Bola tam po tme, svetlo nemohla mať zapálené, len svetlo čo stiahol z kancelárie. Brat sedel pri stole. A v lete tam bývali celé dni od rána od deviatej do pol šiestej. Ona ich klamala, to áno, každý deň padlo klamstvo. To boli také malé klamstvá, ale s otcom nie, iba vtedy, keď bola ešte u mamy a klamala, že je v pohode, že to zvláda. To ale klamala každému. Chodila ku psychiatričke vo Zvolene, ale táto jej stále pripomínala matku a sa pýtala na tú bolesť, čo jej spôsobovala. Jej to nerobilo dobre a vadilo jej, že mala brať veľa liekov. Keď sa stade vrátila, tak bola na tom horšie ako predtým. Ku psychologičke v Žiari nad Hronom chodí aj v súčasnosti, tá jej pomohla oveľa viac. Je pravda, že fajčila, ale nie veľa. Krabičky si nekupovala, vždy len čo jej boli cigarety ponúknuté. Ona nosila stále tie isté gate. Keď poprosila mamu, aby jej kúpila nové veci, tak povedala, nie, že si nezaslúži. Nemohla sa maľovať a hlavne to jedlo jej nedávali, to bolo pre ňu najhoršie. Otec jej veci na oblečenie kupoval a keď si doniesla od neho tričko, tak jej ho H. roztrhol. Čo sa týka sebaoškodzovania, okrem rúk to boli i stehná. Mala už celú ruku dorezanú, tak si povedala, že skúsi niečo iné. V tej chvíli nerozmýšľala, to bol taký pocit. Matka ju nikdy neobjala, nepovedala, že ľúbim ňu, nedala jej pusku, čo si pamätá od tých 13-tich rokov. Na otázku či bola taká situácia, že bola chorá a musela ísť do školy odpovedala, že áno. Keď mala aj horúčku a sople, nikdy ju nezobrala k doktorke, čo si pamätá. U zubárky bola prvýkrát u otca v 16-tich rokoch. U doktorky bola len vtedy, keď sa musí ako 15 ročná a ešte predtým. Pamätá si jeden deň na ZŠ, že povedala, že jej nie je dobre a jej povedala, že si vymýšľa, že sa pretvaruje, aby nemusela ísť do školy. Dala jej tabletku a v škole spala v lavici, chodila usoplená. Raz na strednej škole musela ísť k doktorke sama a potom chodila do školy s antibiotikami. Je to vidieť aj na vysvedčeniach, kde mala nula vymeškaných hodín. Matka ju bila ako menšiu, tak 11 - 12 ročnú, kopala ju, hádzala do nej veci, facky lietali. Potom ju prestala biť a už tam bolo skôr to psychické, lebo bola už staršia a už to aj matku bolelo, keď si dala tak ruky pred seba. V decembri 2018 ju ale matka skopala na zemi, že bola bezbranná. Bolelo ju brucho. Ako menšiu ju tiež tým remeňom, ale nie takým spôsobom ako obžalovaný bil brata. Videli aj susedia, že kríval. Zbil ho H.. Vytiahol opasok a domlátal ho kým nemal modriny. A mal to po celom tele, po chrbte, po nohách. A mama niekedy prišla a začala plakať, že už dosť, že ako to vysvetlíš v škole tie modriny. A to bolo za poznámku v škole, za to že udrel spolužiaka, že on je hyperaktívny a má aj diagnózu ADHD. To jej prišlo choré. Mama ho bila tiež, ale nie takým spôsobom. To bitie brata bolo často, veľakrát to bolo za zlé známky, za poznámky. Boli to také bitky, že na tú bitku nezabudol nikto, keď to videl. Ona sa obžalovaného proste bála. Na otázku, či okrem uvádzaného, že je cigánka používali voči nej aj iné expresívne či neštandardné výrazy odpovedala, že áno, všetky možné. Nazývala ju mama, že

je kurva, piča, zmrď, že je nevďačná a s tým spájala i vety, že jej zničila život, že ju mala radšej spláchnuť do záchoda, že ľutuje, že ju mala. To bolo hlavne po tom dopisovaní na Facebooku, niekedy i predtým, ale vtedy to nebolo až také zlé. Ona na tom Facebooku na nich nadávala tiež. Kľúče od bytu nemala ani keď už chodila na strednú školu. So susedmi vychádzala dobre, mali ju radi. Keď sa im zverila, čo sa doma deje a zverovať sa ani nemusela, lebo to bolo aj počuť, tak pani L. jej hocikedy dala niečo pod zub. Aj s pani L., tá ju hocikedy zastavila a sa porozprávali. Pani L. býva pod nimi. Ona jej spustila vedro na lane z druhej strany, aby nevideli ľudia čo robí, lebo jej to prišlo také choré. Spustila vedro a ona jej tam dala zeleninu, polievku... A keď zametala tie schody, tak vyšla z vchodu a potajomky jej dala keksík alebo niečo, aby mala silu. Bolo to dosť často do týždňa. Tá strava do vedra bola, keď odchádzali na celý deň preč. Schody musela umývať ráno a večer každý deň. Ráno podľa toho ako chodila do školy. Keď išla na siedmu, tak musela umývať o šiestej a keď išla normálne, tak o siedmej vstávala. Vlastne vstala, obliekla sa do školy a išla umyť tie schody. Nemala čas, ponáhľala sa, aby stihla do školy. Večer to bolo tak, že boli do tej pol šiestej v robote a potom ešte musela buď vysávať doma, lebo mala taký harmonogram, že cez školský týždeň musela dvakrát povysávať a cez víkend také riadne upratovanie, tak išla buď najprv byť alebo tie schody. Na otázku či chcela ísť študovať na gymnázium odpovedala, že chcela ísť na gypel do Zvolena alebo do Bystrice, kde sú také odbory ako matematická trieda alebo biologická. Nechcela ísť na Žiarsky gypel, lebo naň nepočula nejaké dobré recenzie. Chcela ísť na Zvolenský, lebo chcela ísť na intrák, odísť z domu. To ale nebolo možné, tak nemala na výber. Na otázku čo bolo dôvodom, že si ubližovala fyzicky, odpovedala, to že ju mama ponižovala. Ona to už nezvládala, tak si ubližovala, lebo si prišla ona tá zlá, že všetku vinu začala brať na seba, že asi ona mame zničila život. Nevie ako jej to napadlo si ubližovať. Na otázku koho správanie voči nej bolo pre ňu horšie, odpovedala, že H.ve. Na otázku či sa správala vedome voči H.vi tak, aby ho provokovala alebo vyprovokovala k niečomu, odpovedala, že prevracala očami, ale že by nejak povedala niečo jemu na jeho konto, to by si nikdy nedovolila. Ona bola ticho, skôr prevrátila očami alebo tak cukla a to ho strašne vytáčalo. Jedine na tom Facebooku napísala nadávku, že H. je k...t, ale to nebolo adresované jemu, ale jej kamarátovi, ktorému napísala, že H. je k.... Jemu do očí, že by nadávala, to by si nikdy nedovolila. Aj na mamu sa tam vyjadrovala, teda aj na ňu napísala nadávku, asi že je pi..., ale už naozaj nevie. A na to jej kamarát napísal, že jej matke príde rozbiť hlavu. Na otázku kde čakávali rodičov, keď chodili s bratom domov z roboty odpovedala, že presne pred tou bránou, čo je na obrázku alebo vnútri. Záležalo aj od toho, že keď sa napr. rozprávali so susedmi, tak išli do vchodu. Keď ich zbadala pani L., tak sa s nimi rozprávala. Ale oni vždy museli čakať, lebo otvárali bránu a obžalovaní išli s autom do garáže. To bola ich rutina, teda jej. Malá bránička nebývala zamknutá. Nebolo im povedané kde majú čakať, ale obžalovaní neboli nadšení, keď ich videli rozprávať sa so susedmi, keď boli vnútri vo dvore. Nemal rád, keď ich videl on alebo mama, keď sa rozprávali so susedmi. To čakanie pred bránou trvalo podľa toho koľko boli v obchode. Niekedy pol hodinu, aj trištvrté hodinu. A napr. keď bola zima, tak za ten čas odhrabávala sneh. Nie vždy bola s bratom, niekedy bola aj sama, napr. keď bola zima, tak brata brávali autom a v tej zime čakala len ona. Nemá pocit, že by oni mali dobré vzťahy so susedmi, skôr sa im vyhýbali. Pani L. im zvykla aj domov doniesť koláče, ale ona tie koláče nemohla, tak jej potom dávala potajomky. Doniesla koláče napr. keď jej H. pokosil trávnik. S pani L. mali dobré vzťahy. Na otázku či so svojím otcom hovorila o tom, že trpí nedostatkom jedla, odpovedala, že si myslí, že áno, ale nie si je istá. On s tým aj tak nemal čo spraviť. Dával jej aj stravné lístky, ale ani si nemala ako jedlo objednať. Nemala čas kedy si jedlo kúpiť, keď musela ísť rovno zo školy ku nim a potom z roboty rovno domov. Bola kontrolovaná a mala zakázané chodiť von. Niekedy jej otec dal peniaze, že si stihla kúpiť. Potom sa bála chodiť niekde pomimo, už si to nedovolila. Zo začiatku áno, ale potom sa už strašne bála, keď už bolo to leto pred strednou, to si nedovolila nič. Na otázku pokiaľ spomínala ten zoznam, kto jej ho urobil, odpovedala, H. mi to vytlačil v robote. To bolo na A4-rke a mala to vyvesené a boli tam veci čo musí urobiť pri každom upratovaní. Oblečenie jej mama nekupovala, nové veci len raz za čas. Všetko dedila po nej, bundy a tie jedny rifle musela nosiť stále, iné si nemohla dať. Čierne veci mala zakázané. Mala plnú skriňu vecí a nemohla. Mama si myslela, že je satanistka kvôli tej partii. Ona nenesla žiaden znak, ani nevie poriadne čo to je.

V súlade s ust. § 278 ods. 2 Tr. por. súd pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zák. sa dopustí ten, kto blízkej osobe alebo osobe, ktorá je v jeho starostlivosti alebo výchove, spôsobí fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie a/ bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť; b/ bezdôvodným odopieraním stravy, oddychu alebo spánku alebo odopieraním nevyhnutnej osobnej starostlivosti, ošatenia, hygieny, zdravotnej starostlivosti, bývania, výchovy alebo vzdelávania; c/ nútením k žobrote alebo k opakovanému vykonávaniu činnosti vyžadujúcej jej neúmernú fyzickú záťaž alebo psychickú záťaž vzhľadom na jej vek alebo zdravotný stav alebo spôsobilej poškodiť jej zdravie. V zmysle ust. § 127 ods. 4, 5 Tr. zák. sa blízkou osobou rozumie tiež príbuzný v priamom pokolení a manžel; na účely trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa, ako aj osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti. Z hľadiska subjektívnej stránky sa jedná o úmyselný trestný čin, ktorý je už v základnej skutkovej podstate zločinom (§ 11 ods. 1 Tr. zák.).

Po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach súd dospel k záveru, že obžalovaní H. D. a G. L. sa dopustili skutku tak ako je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku a tento právne kvalifikoval ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby v spolupáchateľstve podľa § 20, § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zákona. Súd sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku podľa obžaloby v prísnejšej skutkovej podstate § 208 ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., vzhľadom na to, že v danom prípade nebolo preukázané, že obžalovaní sa dopúšťali týrania poškodenej závažnejším spôsobom konania tzn. po dlhší čas. Hoci časovo bol skutok ohraničený obdobím od júla 2017 až do 31.12.2018, z vykonaného dokazovania nie je možné urobiť záver o tom, že obžalovaní týrali poškodenú nepretržite počas tohto celého obdobia. Už zo základnej skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej a zverenej osoby vyplýva, že musí ísť o konanie, ktoré prebieha v určitom dlhšom časovom období tzn. vyznačuje sa určitou trvalosťou, ktorú je potrebné posudzovať aj v závislosti na intenzite zlého zaobchádzania páchatel'a so zverenou či blízkou osobou. V prejednávanej veci táto skutočnosť platí o to viac, že prioritne ide o týranie psychické. V danom prípade je síce toto obdobie dlhé 1,5 roka, čo by v zásade napĺňalo kvalifikačný znak páchania činu po dlhší čas, avšak ako vyplýva z výsledkov dokazovania, konanie obžalovaných vo vymedzenom období nemalo charakter sústavnosti, ale skôr opakovania určitých časových úsekov, kedy sa konanie obžalovaných v istých obdobiach zmierňovalo a následne v dôsledku rôznych podnetov zasa naberalo na intenzite. Ako vyplynulo z výpovede mal. poškodenej, práve obdobie letných prázdnin 2017 bolo ešte v poriadku, nakoľko predtým na jej narodeniny v mesiaci apríl jej obžalovaní dali „odpustenie“, do istej miery sa obnovila medzi nimi dôvera, zlepšili sa ich vzťahy, v lete boli aj spoločne na výlete a situácia sa radikálne zmenila až v septembri, kedy sa v presne nezistený deň obžalovaní dozvedeli, že maloletá bola v júli so svojím otcom v Londýne, o čom nemali dovtedy vedomosť a brali to ako porušenie vzájomnej dôvery. V predchádzajúcich obdobiach to poškodená vnímala skôr tak, že obžalovaní boli na ňu veľmi prísni a nemala toľko voľnosti ako napr. jej rovesníci. Taktiež závažnosť konania obžalovaných - odopieranie jedla, domáce práce, rôzne vulgárne, urážlivé a ponižujúce výrazy na adresu poškodenej, nadmerné kontrolovanie, sledovanie, zamykanie v byte, psychický nátlak až fyzické útoky voči poškodenej, mali stupňujúcu tendenciu niekedy od leta 2018 (kedy sa poškodená aj začala sebapoškodzovať) s tým, že intenzita tohto konania vzrástla v období od nástupu na strednú školu t.j. september 2018 a viedla až k stavu, ktorý poškodená pociťovala ako neznesiteľný, čo bolo obdobie cca. november, december 2018. Na základe uvedených skutočností i v kontexte s výpoveďou poškodenej na hlavnom pojednávaní súd upravil skutkovú vetu v časti doby páchania činu „v presne nezistených obdobiach od mesiaca september 2017 do 31.12.2018“. Tieto skutočnosti sú zrejmé z výpovede samotnej poškodenej M. L., ale i svedkov Ing. A. T., K. T., Q. L., D., H. E. či H. D. staršieho. V neposlednom rade tomu nasvedčuje i následok - ujma na zdraví mal. poškodenej, ktorá vznikla v dôsledku konania obžalovaných. Túto súdna znalkyňa z odvetvia psychiatrie G.. JK. R. posúdila ako adaptačnú poruchu. Adaptačná porucha patrí do okruhu neurotických porúch, ktoré vznikajú ako reakcia na vystavenie psychickej záťaži, kedy dochádza k prekročeniu adaptačnej schopnosti zvládať záťaž. Nejedná sa o ochorenie charakteru ťažkej ujmy na zdraví. Na hlavnom pojednávaní znalkyňa vysvetlila, že adaptačná porucha sa rozvinie skôr ako posttraumatická stresová porucha (PTSP). Adaptačná porucha sa môže rozvinúť do mesiaca alebo do dvoch mesiacov, PTSP poruchu môžeme čakať až do šiestich mesiacov. Ku vzniku PTSP môže viesť i jedna extrémne traumatická udalosť, čo ale nie je tento prípad. Poškodenú súdna znalkyňa vyšetrovala v apríli 2019. Následne bola G.. R. poverená i vypracovaním doplnenia znaleckého posudku (č.l. 298-303

spisu), ktorý bol vypracovaný ku dňu 30.8.2019. Znalčka konštatovala, že diagnostické kritériá PTSP naplnené neboli t.j. zotrvala na svojich pôvodných záveroch a doplnila, že nepredpokladá u poškodenej trvalé následky na duševnom zdraví.

Obžalovaní sa pred súdom ku spáchaniu činu nepriznali. Sú však priamo usvedčovaní výpoveďami svedkyne poškodenej M. L., znaleckými posudkami G.. C. R. a G.. Y. R., ako i výpoveďami viacerých svedkov. Súd vypočul mal. M. L. i na hlavnom pojednávaní, keďže jej výpoveď je bezpochyby kľúčovým dôkazom. Poškodená pred súdom vypovedala podrobne k jednotlivým okolnostiam žalovaného činu, pričom jej výpoveď bola plynulá, spontánna a presvedčivá. Taktiež sa nevyskytli žiadne zásadné rozpory s jej výpoveďou v štádiu prípravného konania. Vo svojej výpovedi poškodená popisovala prakticky všetky okolnosti uvedené v skutkovej vete rozsudku, ktoré sú podstatné vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku a naplňajú vo svojom súhrne zákonné znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Konkrétne išlo o neprimerané trestanie, celkom zjavne prekračujúce rámec výchovných opatrení - zakazovanie stretávania a kontaktovania s kamarátmi mimo školy, vrátane napr. školských výletov, kedy poškodená musela chodiť priamo zo školy do práce - obchodu ku matke a jej druhovi (navyše tam musela tráviť čas i cez prázdniny), pričom nemohla meškať ani pár minút, musela tu zotrvať až do konca pracovnej doby a odtiaľ ísť rovno domov. Uvedené zahŕňalo napr. aj zamykanie v byte, zákaz navštevovať starú matku z matkinej strany, zákaz zúčastniť sa na otcovej a ujovej svadbe, odobratie mobilného telefónu a podobne. Takéto konanie možno pokladať za určitú formu sociálnej izolácie. Trestanie formou nadmerného a bezdôvodného vykonávania rôznych prác v domácnosti - umývanie schodov v bytovke aj opakovane za deň, vrátane skorých ranných hodín pred odchodom do školy a (alebo) večerných hodín; opakované upratovanie bytu so zoznamom povinností na papieri A4, ktoré bola povinná vykonávať, čo obžalovaní následne pedantne kontrolovali. Išlo teda o zjavné šikanovanie poškodenej. Ďalšou závažnou skutočnosťou bolo obmedzovanie stravovania, čo sa prejavovalo tým, že v domácnosti pripravoval jedlo obž. D., ktoré poškodenej ešte zakazovali s odôvodnením, že „klamárom nevaríme“. Poškodená k tomu vypovedala, že raňajky prakticky doma nemala, v škole mala niekedy desiatu a niekedy iba obed, pričom bol i mesiac na strednej škole, kedy obž. D. jej peniaze na školské obedy zatrhol, lebo meškala zo školy asi 10 minút. Pripustila, že v domácnosti jedlo bolo, ale obž. D. jej povedal, že ak sa chytí jedla, doláme jej ruky. Večer zvykla mávať len suchú - toastové chlebičky bez nátiery. Cez víkendy si urobila napr. mrazenú pizzu z Kauflandu alebo občas rybie prsty, teda potraviny čo jej kúpili. Takto to bolo i na Vianoce, keď namiesto riadnej večere mala len rybie prsty, ktoré si sama pripravila. Pokiaľ bola zamknutá v byte napr. keď obžalovaní išli cez víkend na výlet, tak sa stávalo, že zostala bez jedla a vtedy dostávala jedlo od susedy L., ktorej spustila vedro, nakoľko táto býva v byte pod nimi. Suseda jej tiež dávala jedlo ráno, keď išla do školy alebo umývala tie schody. Ohľadne fyzických útokov sa poškodená vyjadrila, že obž. D. ju udrel dvakrát v živote, raz, keď ju načapal fajčiť a druhý krát za to, že zlomila hrebeň. Obžalovaná - matka ju v tom to období napadla raz - kvôli tomu hrebeňu, čo sa stalo v decembri 2018. Vtedy ju kopala na zemi. Inak ju matka bila pokým bola mladšia. Medzi ďalšie formy konania, ktoré potom v celom súhrne naplnili znaky psychického týrania poškodenej možno nepochybne zaradiť i rôzne spôsoby znevažovania, ponižovania a šikanovania poškodenej - používanie vulgárnych, urážlivých a ponižujúcich výrazov na jej adresu zo strany oboch obžalovaných, vyjadrenia matky, že jej zničila život, že ju mala spláchnuť do záchoda, nadmerné kontrolovanie, prezeranie osobných vecí, školskej tašky a pod., zakazovanie určitého druhu oblečenia, úpravy zovňajšku (make up, nosenie oblečenia čiernej farby). Ako nedostatočné sa javí aj zabezpečenie poskytovania zdravotnej starostlivosti, i keď poškodená absolvovala povinné očkovania a preventívne lekárske prehliadky, no stalo sa, že bola chorá a musela ísť do školy, keďže obžalovaní mali za to, že si vymýšľa. Potvrdila pritom, že na prehliadke u zubára bola prvýkrát až keď už bola zverená otcovi ako 16-ročná. Uvedené konanie je pritom nutné posudzovať ako celok, kedy sa počas vymedzeného obdobia opakovali, striedali a prelínali rozličné formy „trestania“ poškodenej, ktoré postupom času naberali na intenzite. Pokiaľ obhajoba polemizovala o tom, či možno považovať popisované formy konania za trestný čin, súd poukazuje, že rodičia či iné osoby, ktoré majú mal. dieťa vo svojej osobnej starostlivosti sú oprávnení pri výchove používať aj primerané výchovné prostriedky. Môže ísť o rôzne zákazy, príkazy, obmedzenia, ukladanie povinností, ale ani výnimočne (nie opakovane) použité mierne násilie napr. ľahké zaucho alebo úder po zadku by nebolo možné samé o sebe hodnotiť ako týranie, hoci fyzické trestanie je taktiež potrebné považovať za neprimeraný a neprípustný výchovný prostriedok. Hranica, kedy už nie je možné tieto formy konania považovať za súčasť „výchovných prostriedkov a opatrení“ je podľa súdu celkom jasná a je ňou hranica, od ktorej už dochádza k ohrozeniu či priamo poškodeniu zdravého fyzického a (alebo) psychického vývinu dieťaťa, teda jeho fyzickej a psychickej integrity. Inak povedané výchovné opatrenia rodiča či inej osoby vo vzťahu k dieťaťu v jeho starostlivosti nesmú ohrozovať zdravie, telesný, duševný,

citový či mravný vývin dieťaťa a zasahovať do jeho dôstojnosti. Opatrenia, ktoré majú za následok poškodenie zdravia dieťaťa, či už fyzického alebo psychického nemožno v žiadnom prípade považovať za oprávnené a akceptovateľné.

K následkom na zdraví poškodenej sa podrobne vyjadrovala súdna znalkyňa z odvetvia psychiatrie G.. C. R. v rámci znaleckého posudku ako i pri výsluchu na hlavnom pojednávaní. Znalkyňa jednoznačne zotrvala na záveroch, ku ktorým dospela na základe vyšetrenia poškodenej. Vypovedala, že u poškodenej zistila prítomnosť adaptačnej poruchy s úzkostno-depresívnym obrazom, so suicidálnymi úvahami a sebapoškodzujúcim konaním. Daná porucha je neurotická porucha, ktorá vzniká ako reakcia, odozva pokiaľ je dieťa vystavené na stresogénnu záťaž. Klinické prejavy, ktoré u nej boli popísané boli zmeny v emocionálnom prežívaní. Išlo o úzkostné stavy, depresívne rozlady, samovražedné úvahy, úvahy o úteku z domu, sebapoškodzujúcim konaním, boli prítomné poruchy spánku, sekundárny pokles kognitívnej výkonnosti s oslabenou koncentráciou, pozornosťou a zhoršenou školskou výkonnosťou. Zistila prítomnosť príznakov, ktoré svedčia pre psychické týranie dieťaťa, ktoré je definované ako slovná alebo iná symbolická aktivita, ktorú realizuje rodič alebo iný opatrovateľ dieťaťa, ktorá môže vyústiť do jeho psychického ublíženia. V tomto prípade išlo najmä o nadávky, potupovanie dieťaťa, neprimerané trestanie, nie telesnými prostriedkami, či odopieranie primeraného stravovania, čo sa považuje za zanedbávanie, nie priamo týranie, ale tiež spadá pod CAN syndróm (child abuse and neglect). Poškodená bola vystavená emocionálnemu zneužívaniu v zmysle významného zlyhania pri uspokojovaní jej emocionálnych a psychologických potrieb. K prejavom psychického týrania, ktoré u M. L. našla v čase vyšetrenia bol pretrvávajúci strach a obava z matkinho priateľa. Voči matke bol prítomný ambivalentný postoj a ten pretrváva stále, aj na základe výpovede poškodenej pred súdom. K ďalším symptómom, ktoré spadajú pod následky psychického týrania je neistota, znížené sebavedomie, podceňovanie významu vlastnej osoby, negatívny sebaobraz. To bolo zachytené nielen pri samotnom znaleckom vyšetrení, ale bolo to zachytené aj vo svedeckej výpovedi triednej učiteľky. Jej výpoveď považuje za veľmi dôležitú, pretože dieťa zachytávala v dlhom období. A to bola osoba, ktorá zachytila aj významnú zmenu, hlavne v novembri, kedy opisovala skleslé držanie tela, kruhy pod očami, nesústredenosť, emočnú vyhasnutosť. Zároveň vo februári, čo bolo obdobie, kedy už nebola v domácom prostredí postihla pozitívnu zmenu. Pozitívnu zmenu v tom, že bola emočne živšia. To je dôležitý fakt, že tam naozaj pozitívna psychická zmena bola potom, keď sa dostala z toho stresogénneho prostredia, ako to ona vnímala. U mal. boli prítomné aj poruchy spánku, čo bol jeden z príznakov celej syndromológie, ktorú možno pomenovať ako depresívne obrany, suicidálne úvahy, čo je najzávažnejší symptóm, ktorý bol zachytený. Mal. poškodená sa rezala, nakoľko sa necítila dobre, uľavovala si vnútorné napätie, ktoré pociťovala. Mama ju upozornila, keď na to prišla, že pôjde na psychiatriu, tak sa snažila tie svoje stavy tajiť. Rezala si stehno, čo znamená, že nechcela, aby sa o tom okolie dozvedelo. Z praxe vie, že robí sa to vtedy, keď sú veľmi vážne symptómy. Ona dnes povedala, že keby bola doma, že by ju možno nenašli. Čiže pripustila aj tú alternatívu, ktorá je pre ňu ako psychiatra nesmierne závažná. To znamená samovražedné úvahy, ktoré patria do kontextu tých diagnóz, ktoré popísala. V čase, keď maloletú vyšetrovali ešte u psychiatra nebola ani neužívala farmakoterapiu. K trvalým následkom sa potom vyjadrovala v rámci doplnenia znaleckého posudku, kde uvádza, že prognózu predpokladá priaznivú. Maloletá potom od januára musela začať chodiť ku psychoterapeutke doktorke R. a ako sama uviedla, túto navštevuje stále. Psychiatra maloletej doporučila psychologička, ktorá zvažila, že potrebuje liečbu, že nie sú postačujúce psychologické intervencie. Znalkyňa poukázala, že z jej pohľadu psychiatra i dnes vnímala reakcie maloletej, keď zbadala mamu, keď mala sem vojsť a to ako strašne sa jej uľavilo, keď sudca povedal, že nebudú obžalovaní prítomní v pojednávacej miestnosti. U maloletej vnímala, že tam bol blok a strach. Bolo vidieť reakciu dieťaťa, ktoré sa vyslovene zľakne prejsť okolo svojho rodiča. Keby jej ten rodič nič neurobil, tak sa ho predsa nebojí.

Podľa záverov znaleckého posudku znalca z odboru psychológie G.. Y. R. v podstate vyplynulo, že osobnosť pošk. M. L. je bežne štruktúrovaná, adolescentná, aktuálna osobnostná štruktúra je dostatočne harmonická. Pamäťové schopnosti v oblasti novopamäti sú priemerné, zodpovedajú nameranému intelektu. Je schopná zapamätať si obsah prežitých udalostí, hodnotiť ho aj následne reprodukovať. Tendencie k hrubému, úmyselnému zamlčovaniu dôležitých skutočností sa neprejavili. V súčasnosti ako negatívne dôsledky situácie v rodine možno považovať pretrvávajúci strach z osoby matkinho druhu, obavy o matku, frustrácia z nemožnosti kontaktovania s ňou a bratom, znížené sebavedomie. Neboli zistené tendencie ku konfabuláciám ani k neúmyselnému skresľovaniu výpovedí. Na hlavnom pojednávaní znalec G.. Emil R. uviedol, že v celom rozsahu zotrvala na záveroch písomne vypracovaného znaleckého posudku. Doplnil, že pokiaľ napísal, že vierohodnosť je mierne ovplyvnená

takou nedostatočnou ochotou poškodenej rozprávať o sebe, ale dnes videl zmenu, že jednoznačne priznala, že robila chyby a robila veci, ktoré ju s odstupom času mrzia a sa za ne ospravedlnila.

Obžalovaní sú ďalej usvedčovaní výpoveďami svedkov, ktorí v podstate potvrdzovali skutočnosti, ktoré uvádzala poškodenej. Žiaden zo svedkov sa pochopiteľne nevedel vyjadriť k spolužitiu a pomerom v rodine obžalovaných z pohľadu bežného každodenného fungovania, keďže nešlo o osoby, ktoré by napr. tvorili spoločnú domácnosť, avšak jednotliví svedkovia vypovedali k určitým čiastkovým konaniam obžalovaných, ktoré vnímali a tiež k následkom takéhoto konania, ktoré sa prejavovali a boli pozorovateľné u poškodenej. Bližšie k pomerom v rodine vypovedal iba otec obžalovaného H. D. starší, keďže sa často navštevovali. Svedok B.. A. T., otec mal. M. L. potvrdil, že obžalovaní zakazovali dcére komunikáciu s okolitým svetom, teda chodila iba do školy, ku nim do obchodu a domov. Nemala ani kľúče od bytu, nebrali ju na rodinné výlety a ostávala sama doma. Potom to postupovalo tak, že jej dávali tresty ani nevie za čo, vždy bol nejaký trest a predlžovali to stále. Vždy si našli nejaký dôvod za čo ju trestať. Matka dcéru štvála celý život proti nemu, napr. keď sa stretli na ulici, zakáže jej pozdraviť ho. Dcéra sa ho bojí pozdraviť, keď ide s nimi, lebo by mala z toho doma „prúser“. Keď bol pýtať dcéru na svoju svadbu, tak ho vysmiali a poslali preč. Kontaktovali ho aj učitelia zo školy, čo sa stalo v tom roku, kedy si M. dorezala ruky. Bolo stále horšie a horšie. Už tých zákazov bolo toľko, že ani ona sama nevedela za čo má zákazy. Začalo to ísť do takého štádia, že videl v jej očiach strach, keď išla domov, lebo zlomila hrebeň, musí ho zaplatiť. Rozbila vedro, musí ho zaplatiť. Za úplné hlúposti a maličkosti sa bála, že bude mať zle, vyhrážali sa jej, že ju zbijú remeňom. On vedel, že sa to nestane, lebo obž. vedeli veľmi dobre, že keby mala fyzické rany, tak on, čo aj M. povedal, keď bude mať rany, krv, hocičo, aby zavolala a pôjdu na políciu. Psychické týranie sa ťažko dokazuje. Keď sa M. vracala od neho k mame, bola vždy v hroznom stave, strašne sa vždy bála, nechcela tam ísť. Potom ho nakontaktovala suseda, ktorá si cez jeho známych našla telefónne číslo a povedala mu, že už sa nedá na to pozeráť čo oni robia, že má zakročiť, lebo už všetci susedia sa na to nemôžu pozeráť. Potom mu volali aj zo školy, že M. chodí do školy úplne strhaná, že je úplne psychicky na dne, aby s tým niečo robil. On sa s nimi dohodol, či pôjdu svedčiť a chcel to začať riešiť. Tým, že prišli Vianoce, tak čakali. Zohnal si právničku na rodinné právo v Bratislave a riešil s ňou telefonicky, aké kroky má spraviť, aby dcére mohli pomôcť. Na základe porady s právničkou zisťoval aký je postup, keby to išiel nahlásiť na políciu, aké procesné úkony budú prebiehať. Bolo mu povedané, že prišla by sociálka a začali to vyšetrovať, ale dcéra by bola stále u nich doma. S dcérou sa bavili o tom, že ona nechce toto zažiť, ak by on alebo ona niečo podala, strašne sa bála, že jej niečo urobia, keby prišla sociálka vyšetrovať v akých podmienkach žili. Na otázku, od ktorého obdobia trvali takéto problémy odpovedal, že on to začal vnímať asi za posledný rok, teda 2018. Prišlo obdobie, keď mal dcéru odovzdať matke podľa súdneho rozhodnutia (mal upravený styk od 26. do 30. decembra). Komunikácia nebola medzi nimi žiadna, pričom oni odišli preč na chatu. Obžalovaná mu nedala vedieť, že odišli. On s dcérou prišli autom pred ich dom a stáli tam. Nikto si ju však nevyzdvihol. M. bola vystresovaná, lebo niečo vedela, že asi išli preč. Stáli pred domom asi polhodinu a nikto nevyšiel, tak obžalovanej napísal sms, že čakajú, že si má prevziať dcéru podľa súdneho rozhodnutia. Ona potom napísala, že my sme na chate a dones ju vtedy a vtedy. Toto dcéru strašne vystresovalo, nevedela čo má robiť. Bola taká zmätená, že potom sa stalo to čo sa stalo. O sebaoškodzovaní dcéry sa dozvedel až vtedy, keď sa to stalo. Uviedol, že má vedomosť o nedostatočnom stravovaní dcéry u obžalovaných, keďže ona sama povedala, že jedla pizzu, rybie prsty. Dost' ho zarazilo, keď dcére zakázali obedy v škole a jeho mama jej musela do školy nosiť obedy, aby nebola hladná, lebo raňajky nemala. Tiež mu M. vravela, že keď obž. odišli preč na víkend, zamkli ju doma, aby nemohla odísť, tak že jej nechali nejaké jedlo, ale dost' málo, takže jej suseda musela nejaké jedlo dávať. Od doby ako bola M. zverená do jeho starostlivosti pribrala 10 kilo. Svedok H. D. starší, otec obžalovaného na hlavnom pojednávaní vypovedal, že bol celkom 476 kontaktných dní s touto rodinou, teda aj s deťmi. A. si o tom záznamy. Rok 2017 bol podľa neho zlomový. Do toho roku bol kontakt medzi M. a H. veľmi krásny. Dokonca oni chodili aj ku nemu na prázdniny na Moravu a M. niekoľko razy povedala, že škoda, že ten H. nie je môj otec. Ten zlom nastal v januári 2017. Tam bola učiteľkou pozvaná matka M., že údajne mala surfovať na mobile počas vyučovania. Mobil jej učiteľka zabavila a preto volala matku. Potom sa dozvedel, čo sa deje, keď prišiel na L. narodeniny. S. na sociálnej sieti malo byť popísané, že sa o synovi veľmi nepekne vyjadrovala, že tam mala byť žiadosť, aby ho cigáni zbili a také veci. Videl, že ten vzťah bol narušený. V apríli zase M. mala mať narodeniny, tak obž. synovi hovoril, aby ako darček k narodeninám jej dal to, že čo bolo, bolo, buďme si zase za dobre. Zrejme ho poslúchol, lebo potom sa zdalo, že sa tie vzťahy urovnali. Znovu nastal zlom v septembri, keď sa obžalovaní náhodou dozvedeli o výlete M. s otcom v Anglicku. Čiže znovu došlo k tomu, že tie sympatie medzi M. a synom boli narušené. On nevidel, že by syn alebo obž. L. udreli M.. Len vie, čo mu M. povedala, že kamarátka jej dala do pusy cigaretu a H. jej

to vyrazil. Čo sa týka obž. L., on keď tam býval, taký prvý zážitok bol, že keď prišli z dovolenky alebo služobnej cesty, tak ako prišla, kľakla si a išla pod gauč, že dedo viďíš, tá sviňa cigánska ako upratuje, aká je to špina. Ona pre ňu nemala iný názov. Potom išla po skriniach ako sobotná prehliadka na vojne. Sám bol toho svedkom, že v kúpeľni našla niečo na zemi a ona, že toto je cigánka, toto je umytá kúpeľňa... zhodila ju na zem nejako za vlasy a raz alebo dvakrát ju kopla. Vie, že mali deti napísaný rozvrh, čo majú robiť, aj tie schody, to väčšinou mala robiť M.. On prišiel ku nim na Vianoce 2017 aj 2018. Na Štedrý deň v r. 2018 si sadli ku stolu a M. si zase pripravila tie rybie prsty a pohár s vodou. Oni mali normálne štedrú večeru. Obž. D. okrem iného povedal, že M. nepolepšila si sa, takže sankcie z tohto roka sa prenášajú na ďalší rok. Matka sa len spokojne usmievala. On jej pár razy povedal, že podľa neho zachádza moc ďaleko, že to nie je výchova. Ohľadne jedla tiež spomenul, že mu bolo povedané od syna, nehnevaj sa, keď ona o mne rozpráva také nepekne veci všade, ja nie som povinný jej variť a chystať jedlo. M. raz hovoril, že prečo nepovieš H.vi, či si môžeš vziať a ona povedala, že dedo aj ja mám svoju hrdosť, keď si H. myslí, že som taká, že o ňom nepekne hovorím, že mi nebude chystať nič, tak ja ho prosím nebudem. Vie, že raňajky M. nedostávala a oni nevečerali, keď tak len kúsok chleba a niečo natreté.

Svedkyňa D.. R. L. vypovedala, že bola 5 rokov triednou učiteľkou M., od roku 2013 do 2018 na B.. M. bola podľa nej veľmi svedomitá, veľmi dobre sa učila a tiež sa úctyhodne starala o brata. Matka pravidelne chodila na rodičovské združenia a ak bol nejaký problém, tak ho s matkou riešili. Hneď v 5. triede sa stalo, že M. nebola pustená na školský výlet ako jediná z triedy. Rozprávala sa s obž. D.om a dozvedela sa, že klamala za známku, utajila známku, tak že to takto išli riešiť. Vyšlo najavo, že M. niekedy klamala. S matkou to rozoberali. M. jej vtedy prišla povedať, že dali sme si s mamou druhú šancu. Táto zmena trvala asi pol roka, kedy bola ako vymenená, bola šťastná. Potom sa to zmenilo. Riešili aj v riaditeľni, kde mali sedenie, že sa niečo udialo, čo boli do toho namočené ďalšie dve dievčatá z triedy. Vtedy sa stretli ona, pani riaditeľka a ďalšie dve maminy v riaditeľni a tam vyšlo najavo, že M. klamala. Myslí si, že M. nebola stotožnená s otčimom, teda z toho čo ona rozprávala. Keď odišli s otcom do toho Anglicka, vtedy sa o tom dozvedela. Možno aj to bol dôvod, čo bola tá zmena po pol roku. Je pravda, že mobil počas vyučovania deti nemohli používať. M. to porušila, čo bolo v 8. ročníku. Keď videla, že má mobil v ruke, tak ho zobrala a riešila to s rodičom. Vtedy sa ona tak zosypala, lebo mobil nebol jej, ale spolužiačky Betky, ktorá jej ho požičala a tým sa do toho namočili aj tie ďalšie baby. M. povedala, že písala mame, ale potom sa rozplakala a povedala, že písala otcovi, lebo doma je to na nevydržanie. Riešili to vtedy aj v riaditeľni. Ona hovorila, že sa to doma nedá vydržať, že sú strašne prísni. Vravela, že H. je strašne prísny a mamina ho poslúcha. Rozprávali sa o tom s matkou aj s obž. D.om. Oni sa báli, aby neskízila na zlé chodníčky. Dávala sa dohromady s nevhodnou partiou. Do školy chodila M. oblečená čisto a pekne. Až v 8. ročníku si nosila veci alebo kto jej nosil veci, že prišla do školy v oblečení, ktoré bolo také, že sa chcela podobať niekomu, kto mal holý pupok, holé kríže atď...V deviatom ročníku bolo obdobie také dva mesiace, že jej deti nosili desiatu, že mala zakázané, že sa nebude robiť desiata, ani obed nebol zaplatený. Ona sa vtedy s obž. L. rozprávala, že M. nemá zaplatené obedy a ona to potom vyrovnala. V škole ohľadom plnenia školských povinností M. neklamala. Vie, že odišla do Londýna s otcom na víkend na koncert a matka o tom výlete nevedela. Tam sa všetko tak začalo rúcať, že ich M. sklamala. Ten následok bol potom tie rôzne zákazy.

Svedkyňa D.. H. E. vypovedala, že je triednou učiteľkou M. L. na I. G. A. v Q. nad T. od septembra 2018. Neboli s ňou žiadne výchovné problémy ani prospech nebol nejaký neštandardný a problémy absolútne žiadne z hľadiska pedagogickej činnosti. Koncom novembra ju kontaktovala vyučujúca z angličtiny, že M. si nespravila úlohu. M. jej vtedy povedala, že si to nemala kde vytlačiť. Následne, keď sa to opakovalo ešte raz, tak povedala, že nemá na to podmienky, aby to vytlačila. To sa už blížilo k Vianociam, tak nejako extrémne tomu pozornosť nevenovali. Inak s ňou bolo všetko v poriadku, registruje ju ako slušné vychované dievča. Asi v polovici decembra prišla M. za ňou, čo bolo tesne pred odchodom na prázdniny, keď mala taký dosť emotívny prejav, že ona to už nevydrží, lebo doma je to už hrozné. To parafrázuje, necituje. Keď sa jej na to spýtala, ona povedala, že zbili ma doma. Hovorila, že už sa to ďalej takto nedá a ukazovala, že ju hodili na zem a bolo do nej kopané. Dôvod či aj uviedla si nespomenie. Povedala, že ju kopla mama. Potom ešte mala s ňou rozhovor, kde spomínala, že býva doma zamknutá, že musí umývať schody, že s jedením je problém a nebolo jej zaplatené mesačné stravné v školskej jedálni. S biologickým otcom dieťaťa sa svedkyňa stretla až v roku 2019, keď ich navštívil po zimných prázdninách. Oznamoval im, že M. mu bola predbežne zverená do opatery. Prospech mala na pol roka priemer 2,17, čiže taký zodpovedajúci známkam a na konci roka 2,16. V druhom ročníku si zlepšila prospech, mala na polroku priemer 2.

Svedkyňa Q. L., ktorá býva v rovnakej bytovke ako rodina obžalovaných, na hlavnom pojednávaní obdobne vypovedala, že si pamätá na umývanie schodov v neštandardných hodinách a často - ráno o šiestej, po škole, večer o deviatej, na sviatky, na Vianoce. Schody umývala M. aj trikrát denne. Napriek tomu, že svedkyňa umyla schody, tak M. išla 5 minút po nej, že vraj za trest. To jej povedala M., keď sa jej spýtala. Deti vídala vonku, stáli pred bránou a museli držať bránu za akéhokoľvek počasia. Z dôvodu, že vraj čakajú rodičov a musia držať bránu, aby vošli autom. Keď napr. pršalo, tak im povedala, aby išli do vchodu a oni povedali, že nemôžu ísť dnu. Vie, že M. bola sama doma, keď oni išli niekde preč. Z bytu sa vraj nemohla dostať, povedala, že nemala kľúče. Niekedy zakričala z balkóna, keď bola sama doma a niečo potrebovala - chcela jesť. Tak zakričala z balkóna, bola vonku aj suseda pani L. a tá jej dala jedlo. Ona videla aj ráno, keď išla do roboty, že jej dávala raňajky. Štvalo ju to jedlo, lebo pani L. má nízky dôchodok a ešte živiť ďalšie dieťa. Tak začala hľadať biologického otca M., s ktorým riešila, aby to nejako zabezpečil, napr. jej dal vreckové, stravu. Kontaktovala ho nejako v období krátko predtým ako si M. ublížila. On povedal, že sa nemá starať, že je to v štádiu riešenia. Boli len v telefonickom kontakte. Ona bola svedkom aj toho, že C. pýtal pre M. jedlo. Pýtal od pani L.. Bolo to často, prišiel zo školy a vyzváňal, vykrikoval na celú ulicu. Aj od okoloidúcich detí pýtal jedlo. Pamätá si, že C. mal v rukách lístok, ktorý im čítal a mal tam pokyny, že čo nesmie. Bol to taký žltý samolepiaci lístok. Spomína si napr., že nesmie zvoniť pani L., že sa nesmie a nimi rozprávať. M. na ňu pôsobila utiahnutá, skleslá, hľadela stále do zeme, ovisnuté plecia. Zranenia u nej nevidela. C. jeden čas kríval a keď sa ho spýtala prečo kríva, povedal, že dostal od otca. Schody z ich rodiny umývala len M., aj na Štedrý deň, keď mali oni štedrú večeru. Umývala schody každý deň. Inak mávajú službu po týždni každá rodina. Keď išla ráno do práce cez vchod, tak M. umývala alebo poobede, keď prišla z roboty. Keď sa M. spýtala prečo zase umýva, povedala, že musí a to bolo všetko. To umývanie schodov trikrát denne bolo orientačne nejaké tri mesiace predtým ako si spôsobila to zranenie. Držanie brány bývalo pravidelne medzi piatou - šiestou hodinou poobede. Či mala M. kľúče od vchodu do bytového domu nevie, ale nikdy ju nevidela odomknúť. Na otázku, aby bližšie uviedla, čo bolo spomínané jedlo, odpovedala, že to bolo varené jedlo, aj lúpačky, rožky, briošky z Kremnickej pekárne, ovocie, polievka, koláče a sladkosti. Jedlo bolo v mištičkách a bolo odovzdávané ráno na chodbe, zavčasu. To videla tak po pol šiestej ráno. Pani L. vyšla von a jej podala. Niekedy, keď jej niečo podala, tak M. s tým utekala dole do pivnice. A tiež videla, že jej dávala do vedra cez balkón, keď bola sama doma, vyhadzovala jej z balkóna. Ďalšia suseda, svedkyňa L. L., ktorá býva v byte nachádzajúcom sa pod bytom obžalovaných vo svojej výpovedi potvrdila, že pošk. M. L. dávala jedlo. Stávalo sa, že jej napr. zacengali a L. vykrikoval, aby im dala niečo pod zub, lebo že M. je hladná. M. a C. nemali kľúč od vchodu zo spodku, lebo nešli dnu. Zvonili, keď prišli a čakali vonku, kým neprišli rodičia. Každý deň jej zvonili, keď prišli. Ďalej vypovedala, že M. videla pracovať - umývala schody, trhala burinu. Večer, keď prišla zo školy alebo ráno umývala tie schody. V bytovke sú 4 byty, takže „rajóny“ majú rozdelené každý štvrtý týždeň. Schody však M. umývala často, keď nie ráno, tak večer. Ráno to bolo možno o šiestej, predtým ako išla do školy. Ona M. dávala jedlo, keď C. hovoril, že M. je hladná, tak jej hodila cez balkón. M. väčšinou zatvárali doma a nemala kľúče. V nedeľu chodievali niekde napr. na bicykloch, ale bez M., tá bola doma zatvorená. Nevie o tom, že by obžalovaní bili deti, ale L. raz dostal, čo jej sám povedal. Svedkyňa Y. E. vypovedala, že býva oproti bydlisku ako bývajú obžalovaní, takže ich deti vídava. Zarazili ju dve také veľké veci, ktoré na ňu veľmi zle pôsobili. Videla obidve deti prichádzať zo školy a v čase - nečase boli pred barákom a niekedy aj dve hodiny čakali pred vchodom baráku, kým neprišli rodičia, aj keď bola zima, plúšť, mráz, sneh. To dievča už malo 12 rokov alebo koľko a v tom veku, že by nedostala kľúče od bytu. A tiež videla, že umývala schody, aj v ranných hodinách, tak o pol šiestej - šiestej. Videla napr. M., keď už bola vonku, že mala kýblik, handry, niečo s čím sa utiera, tak si všimla, že niečo robila. A tiež svietil barák celý čas napr. o šiestej ráno. Vtedy odpozorovala raz - dvakrát, že naozaj dievča umývalo schody.

Svedkyňa mal. R. H. pred súdom vypovedala, že s M. L. boli najlepšie kamarátky, pričom sa zoznámili cez sociálnu sieť. Stretávali sa len cez víkendy, keď bola M. u otca resp. starých rodičov, lebo keď bola u matky, tak mala zakázané chodiť von a mala zakázaný mobil. M. jej vravela, že keď bola u maminy, požičala si hrebeň a stratila ho a volala jej s plačom, že keď nevráti ten hrebeň, tak ju zbijú, že buď im dá peniaze za ten hrebeň alebo ju potrestajú. Tiež vravela, že jej nedajú najesť doma, iba suchý chleba, že jedáva len školské obedy a musí často umývať schody doma skoro ráno alebo neskoro večer. Keď bola u otca, mala mobil, čo jej dal otec. Podľa nej M. po psychickej stránke nebola na tom dobre. Videla jej ruky, že sa sebapoškodzovala. Ten december volali vtedy s kamarátkami viacerý, teda skupinový hovor. M. bola v tom čase dlhšie u otca, lebo oni boli na chate a ju tam nechceli zobrať. Bolo jej ľúto, keď mala ísť k mame, že sa to všetko pekné skončí, tak si siahla na život. Odfotila im to a potom nedvíhala telefón, tak jej N. zavola záchranku. Ona nechcela ísť naspäť k mame, lebo u otca jej bolo lepšie, že jej dával

pociťovať, že ju má rád. Svedok N. D. rovnako potvrdil, že M. L. pozná od roku 2018 a zoznámili sa asi v auguste, keď boli vonku. Odvtedy si zvykli písať, aj si posielali fotky. Potom sa dohodli, že pôjdu von, tak išli a M. ho zoznámila aj s R. (R. H. pozn.). Potom prišlo k tomu, že nebude chcieť po Silvestri žiť, tak to povedala. Hovorila, že sa nechce dožiť ďalšieho roku. Nepamätá si presne ktorý deň, ale napísala, že si reže žily. On mal strach a tak zavolať záchranku. Zistil si presne kde býva od tej kamarátky R.. M. vtedy napísala, že je v pohode, aj keď bohvieako tomu neveril a pre istotu zavolať záchranku. Zavolať záchranku preto, lebo v tej chvíli zistil, že sa reže, že nechce prežiť, proste sa nechce dožiť ďalšieho roku, tak konal. Potom čo sa neskôr rozprávali, tak vravela, že to má ťažké u maminy, že tam nemôže nič robiť. Keď bola doma u matky ani neodpisovala niekedy celý deň, lebo nemohla mať telefón a písali si iba po večeroch, kedy si zobrala telefón potajomky. Nestretávali sa, lebo ju nechceli pustiť von. Keď chodila každý druhý týždeň na víkend ku otcovi, vtedy mu dokázala normálne odpísať, aj sa vedeli dohodnúť, že pôjdu von. M. bola nervózna, keď mala ísť od otca naspäť k matke, nechcela ísť, že by najradšej zostala. U otca jej bolo dobre. Potom tiež vravela, že musí doma v kuse upratovať, že ju tam bijú, všetko má zakázané, že musí byť s matkou v robote, nemá čas ani na učenie, nemôže sa maľovať, nemá ani na desiatu poriadne. Raz, že bola asi týždeň chorá, mala vysoké teploty a musela chodiť do školy. On si všimol ešte pred tou udalosťou, kedy volal záchranku, že mala dorezané ruky na predlaktí. Keď sa jej na to pýtal, tak mu povedala, že to nemá riešiť, že to nič neni. To, že sa rezala si všimol, keď si vyhrnula rukávy, že tam mala jazvy, rany, teda nie len čerstvé, ale čo boli už dlhšie. To si všimol, keď boli spolu vonku niekedy asi november, december 2018.

Svedkyňa K. T., stará matka z otcovej strany uviedla, že M. ich navštevuje od malička, od obdobia ako bol upravený styk s otcom. Na otázku či s vnučkou za obdobie cca. posledných troch rokov hovorili o nejakých problémoch doma, odpovedala, že posledne hovorila, že nechce ísť domov, lebo že je tam peklo. Hovorila, že jej nedávali jesť, že ju zamykali v byte. Ona jej vravela, že M. pôjdeme na sociálku, poď so mnou, potvrdíš to, ale ona nechcela. Syn - otec dieťaťa si myslel, že si ona aj vymýšľa, že to nie je až také zlé. Od 26. decembra do 30. decembra bolo súdom rozhodnuté, že mala byť u otca. V deň 30. decembra o 18. hodine mala byť doma, lenže syn, keď ju išiel zaniešať na Podvršky, tak matka doma nebola. Tak matke volal alebo písal sms-ku, že kde je a ona mu povedala, že M. vie o tom, že nie je doma, že má ostať u neho. Lenže ona neoznámila, že môže mať dieťa dlhšie. Ona sa o tom s M. rozprávala až na druhý deň po tej udalosti a M. hovorila o tých problémoch čo mala doma, že nemôže ísť s kamarátkami von, že nikto, žiadna kamarátka nemôže ísť ku nej, že ju zamykali a nemala jedlo. A ešte navyše v ten deň, keď sa to stalo, tak jej babka z druhej strany písala sms-ku, že na ňu zabudla, že mala meniny. Nevie či to všetko naraz doľahlo na ňu. Potom povedala, že si rezala tie ruky aj u matky. Kým bola ešte u mamy, tak bola štíhla, štíhlejšia ako teraz. Je pravda, že ona sa ľúbi najesť a keďže začala normálne jesť, tak teraz pribrala. Kým bývala u matky, hovorila aj o jedle, že obž. D. dobre varí, ale od istého času jej nedáva, pretože povedal, to cituje M. slová, že klamárkam variť nebude.

Z výpovedí ďalších svedkov - D. D., G. Q. a F. D. nevyplývajú žiadne významné skutočnosti, ktoré by prípadne spochybnili či vyvrátili tvrdenia obžaloby. Svedkyňa Q. síce vypovedala, že neregistrovala prakticky žiadne problémy pokým M. nezačala chodiť na gymnázium, kedy sa podľa nej jej správanie výrazne zmenilo. Prestala sa učiť a voči matke začala byť drzá, arogantná, odvrávala, aj sa hádali, lebo jej matka povedala, že s takými známkami to ďaleko nedotiahne. Uviedla, že v máji roku 2017 boli všetci spolu na celodennom výlete v Budapešti v ZOO a všetko bolo v poriadku. Na druhej strane svedkyňa vypovedala, že mala vedomosť napr., že M. zobrali mobilný telefón, pretože si písala s nejakými ľuďmi na Facebooku a mala za to aj zakázané chodiť von. Súd k tejto výpovedi dodáva, že aj pokiaľ tvrdenia svedkyne o výraznej negatívnej zmene správania M. voči matke sú pravdivé, obžalovaných to neoprávňovalo prijímať voči dieťaťu opatrenia, ktoré mali za následok ohrozenie psychického a sčasti i fyzického zdravia.

Hodnotiac výsledky dokazovania súd nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaných, nakoľko vykonané dôkazy jednoznačne preukazujú, že ich konaním došlo k naplneniu všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona. Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania zo strany obhajoby (najmä návrh na doplnenie znaleckého posudku znalcom z odboru psychológie k vyšetreniu poškodenej; vyšetrenie duševného stavu obž. H. D.; detektor lži) súd odmietol ako neopodstatnené, keďže dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní poskytujú ucelený obraz o konaní obžalovaných, ako aj následkoch tohto konania, ktoré sa prejavili u pošk. M. L., či už v domácom prostredí, v škole i mimo domácnosti, a to z pohľadu rodinných príslušníkov, susedov,

učiteľov, kamarátov poškodenej a samozrejme i z hľadiska odborných poznatkov z odboru psychiatrie a psychológie.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal z ustanovení § 34 a nasl. Tr. zák., v zmysle ktorých trest má jednak zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zároveň má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Z uvedených ustanovení Trestného zákona vyplýva, že základnými funkciami trestu sú funkcie represívna, výchovná ako aj preventívna, vo forme individuálnej a generálnej prevencie. Súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy; u spolupáchateľov prihliadne aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

Pokiaľ ide o osobu obž. H. D., súd mal preukázané, že podľa aktuálneho odpisu z registra trestov má doposiaľ 3 záznamy. Naposledy sa jednalo o rozsudok Okresného súdu Žiar nad T. sp. zn. 2T/199/2001 zo dňa 17.10.2001, ktorým bol uznaný za vinného za trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny. V dávnejšej dobe (rozhodnutia OS Žiar nad T. sp. zn. 2T/334/93 zo dňa 27.10.1993 a sp. zn. 1T/1/95 zo dňa 25.1.1995) bol uznaný vinným i za trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa §185 ods. 1 Tr. zákona, ublíženie na zdraví podľa § 221 ods. 1Tr. zákona, vydieranie podľa § 235 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona (všetko Trestný zákon č. 140/1961 Zb.), za čo mu bol uložený peňažný trest a podmienený trest odňatia slobody. Vo všetkých troch prípadoch však nastala zákonná fikcia neodsúdenia a preto sa na obžalovaného hľadí ako keby nebol odsúdený. Pri hodnotení osoby páchatela, jeho predchádzajúceho života, možnosti nápravy, či sklonu k páchaniu protiprávnej činnosti však podľa ustálenej judikatúry možno prihliadať na skutočnosť, že sa v minulosti dopustil skutkov kvalifikovaných ako trestné činy. Súd u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce ani príťažujúce okolnosti podľa § 36, § 37 Tr. zákona a preto vychádzal zo základnej trestnej sadzby podľa § 208 ods. 1 Tr. zákona, ktorá predstavuje výmeru 3 roky až 8 rokov. Súd po vyhodnotení osoby páchatela ako i okolností prípadu uložil trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, ktorý považoval s prihliadnutím na osobu obžalovaného, mieru zavinenia, spôsob konania a následok tohto činu za primeraný. Taktiež z hľadiska naplnenia prevýchovného i preventívneho účelu trestu je podľa presvedčenia súdu uložený trest odňatia slobody dostatočný. S poukazom na § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Obž. G. L. má podľa aktuálneho odpisu z registra trestov jeden záznam, pričom sa jedná o rozsudok Okresného súdu Žiar nad T. sp. zn. 2T/20/2018 zo dňa 9.10.2018, právoplatný dňa 9.10.2018, ktorým bola uznaná vinnou za prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák., za čo súd upustil od potrestania, takže sa na ňu hľadí ako keby nebola odsúdená. U obžalovanej neboli preukázané poľahčujúce ani príťažujúce okolnosti v zmysle § 36, § 37 Tr. zákona. Súd obžalovanej uložil trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby uvedenej v § 208 ods. 1 Tr. zákona tzn. vo výmere 3 roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil s uložením probačného dohľadu nad jej správaním v skúšobnej dobe a ustanovil skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Podľa záveru súdu, podmienene odložený trest odňatia slobody s dohľadom probačného a mediačného úradníka bude plniť jednak prevýchovný i preventívny účel a viesť obžalovanú k vedeniu usporiadaného života. V rámci podmienok probačného dohľadu súd s poukazom na § 51 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zákona obžalovanej uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo sa zúčastniť na psychologickom poradenstve, za účelom osvojenia si princípov zodpovedného rodičovstva. Túto povinnosť súd uložil vzhľadom na charakter a okolnosti spáchania činu, ktorého sa obž. dopustila ako matka mal. dieťaťa v rámci výkonu osobnej starostlivosti a výchovy poškodenej. Hoci mal. dcéra M. L. bola v roku 2019 zverená do osobnej starostlivosti otca B. A. T., v súčasnosti má obžalovaná naďalej vo svojej výchove mal. C.a D., ktorého otcom je obž. H. D.. Je preto nevyhnutné, aby došlo k eliminácii rizika obdobného protiprávneho konania vo vzťahu k tomuto dieťaťu i prostriedkami trestného práva. Obžalovaná je povinná viesť v skúšobnej dobe riadny život, nedopúšťať sa protiprávneho konania a splniť uložené povinnosti, v opačnom prípade môže súd v súlade s § 52 Tr. zákona rozhodnúť o nariadení výkonu trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde v Žiari nad Hronom do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2). Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.